

บทที่ 4

วิเคราะห์เปรียบเทียบมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ตามกฎหมายต่างประเทศกับกฎหมายไทย

มาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายเยอรมัน

ประเทศเยอรมันได้เห็นความสำคัญของปัญหายาเสพติดให้โทษ โดยเฉพาะผู้กระทำความผิดเกี่ยวเนื่องจากการเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ซึ่งมีสภาพที่เป็นอันตรายต่อสังคมเป็นอย่างมาก จึงได้บัญญัติมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษไว้ในประมวลกฎหมายอาญาไว้โดยเฉพาะ ซึ่งจะได้อธิบายถึงรายละเอียดของมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษตามประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน ดังนี้

ประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน ค.ศ. 1975 ได้แยกโทษและวิธีการเพื่อความปลอดภัยออกจากกัน ครอบคลุมวิธีการเพื่อความปลอดภัยไว้ในตอนที่ 3 ลักษณะ 6 มาตรา 61 ต่างหากออกไป เรียกว่า "มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดและมาตรการเพื่อความปลอดภัย (Measures of Rehabilitation and Security)" ซึ่งมาตรการดังกล่าวแบ่งออกเป็น 6 ประเภท¹ คือ

1. ส่งตัวไปควบคุมรักษาในสถานบำบัดโรคจิต
2. ส่งตัวไปควบคุมรักษาในสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดให้โทษและโรคพิษสุราเรื้อรัง
3. ส่งตัวไปยังสถานควบคุมป้องกัน
4. ให้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแล
5. เพิกถอนใบอนุญาตขับขี่รถยนต์
6. ห้ามประกอบวิชาชีพ

---

¹The Penal Code of the Federal Republic of Germany 1975, Section 61.

มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดและมาตรการเพื่อความปลอดภัย (Measures of Rehabilitation and security) ทั้ง 6 ประเภทนี้ ศาลอาจไม่สั่งให้นำมาใช้อำนาจประวัตติการกระทำความผิดอาญาของจำเลยไม่ได้สัดส่วนกับความคาดหว้งในพฤติกรรมที่จะกระทำความผิดทางอาญาของจำเลย ซึ่งมีสภาพที่เป็นอันตรายต่อสังคม² สำหรับหลักเกณฑ์และการบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยแก่บุคคลผู้เสียหายเสพติคดีให้โทษนั้น ประมวลกฎหมายอาญาเยอรมันได้บัญญัติไว้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. หลักเกณฑ์การส่งตัวไปควบคุมบำบัดรักษายังสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติคดีให้โทษ

ประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน ได้บัญญัติหลักเกณฑ์การส่งตัวไปควบคุมบำบัดรักษายังสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติคดีให้โทษไว้ในมาตรา 64³ ดังนี้

"มาตรา 64 ส่งตัวไปควบคุมบำบัดรักษายังสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติคดีให้โทษและโรคพิษสุราเรื้อรัง

(1) ถ้าผู้ใดมีนิสัยเสพสุราหรือของมีเมาอย่างอื่นมากเกินไป และกระทำความผิดกฎหมายอย่างใดอย่างหนึ่งในขณะมีเมาหรือเกี้ยวเนื่องกับลักษณะนิสัยของเขาซึ่งถูกศาลพิพากษาลงโทษ หรือไม่อาจพิพากษาลงโทษได้เพียงเพราะไม่สามารถพิสูจน์ความผิดทางอาญาของผู้นั้นได้ ศาลจะสั่งให้ส่งตัวผู้นั้นไปควบคุมยังสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติคดีให้โทษและโรคพิษสุราเรื้อรังก็ได้ ถ้าสภาพอันตรายยังคงมีอยู่เนื่องจากผู้นั้นมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดกฎหมายอย่างร้ายแรง

²The Penal Code of the Federal Republic of Germany 1975, Section 62.

³The Penal Code of the Federal Republic Germany 1975, Section 64.

(2) ศาลจะไม่สั่งให้ส่งตัวไปควบคุมบำบัดรักษายังสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดให้โทษและโรคพิษสุราเรื้อรังก็ได้ ถ้าไม่มีโอกาสที่จะบำบัดรักษาผู้นั้นให้หายขาดได้"

2. การบังคับตามคำสั่งศาล

ประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน ได้บัญญัติวิธีการบังคับตามคำสั่งศาลไว้ในมาตรา 67⁴ ดังนี้

"มาตรา 67 การบังคับตามคำสั่งศาล

(1) ถ้าศาลมีคำสั่งให้ส่งไปควบคุมบำบัดรักษายังสถานบำบัดรักษา ตามบทบัญญัติแห่งมาตรา 63 และมาตรา 64 ประกอบโทษ ให้ปฏิบัติตามมาตรการเพื่อความปลอดภัยตามคำสั่งศาลก่อนที่จะนำตัวไปลงโทษ

(2) อย่างไรก็ตาม ศาลอาจมีคำสั่งให้ลงโทษบางส่วนหรือทั้งหมดก่อนจะส่งตัวไปควบคุมยังสถานบำบัดรักษา ถ้าวัตถุประสงค์ของการบังคับตามมาตรการเพื่อความปลอดภัยตามคำสั่งศาล จะดำเนินการให้บรรลุผลสำเร็จได้ง่ายกว่า

(3) ศาลอาจพิพากษาให้ขยายหรือเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวได้ภายใต้บทบังคับแห่งอนุ (2) ถ้าสภาพการณ์ของจำเลยประจักษ์ชัดแก่ศาลตามคำร้องขอ

(4) ถ้าได้บังคับตามมาตรการเพื่อความปลอดภัยทั้งหมดหรือบางส่วนก่อนการลงโทษไปแล้วถึง 2 ใน 3 ส่วนของโทษที่จะได้รับ ให้นับระยะเวลาที่ถูกบังคับตามมาตรการเพื่อความปลอดภัยรวมเข้ากับโทษ บทบัญญัตินี้ไม่ใช้กับกรณีศาลมีคำสั่งให้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งมาตรา 67 d (5) วรรคแรก

⁴The Penal Code of the Federal Republic Germany 1975, Section 67.

(5) ถ้าบังคับห้ามมาตรการเพื่อความปลอดภัยก่อนการลงโทษ ศาลอาจทุเลาการลงโทษที่เหลืออยู่เพื่อคุ้มครองประสิทธิภายใต้งานแห่งมาตรา 57(1) วรรคแรก ข้อ 2 และข้อ 3 หากได้รับโทษไปแล้วกึ่งหนึ่งของโทษทั้งหมดก็ได้ถ้าคุณภาพของโทษยังไม่ระงับไว้บังคับตามมาตรการเพื่อความปลอดภัยต่อไป อย่างไรก็ตาม ศาลอาจมีคำสั่งให้ลงโทษได้ถ้าสภาพการณ์ของจำเลยประจักษ์ชัดแก่ศาลตามคำร้องขอ"

3. การเปลี่ยนแปลงประเภทของการบำบัดรักษาที่แตกต่างกัน

ประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน ๕ ได้บัญญัติถึงการเปลี่ยนแปลงประเภทของการบำบัดรักษาที่แตกต่างกันไว้ในมาตรา 67 a⁵ ดังนี้

"มาตรา 67 a การเปลี่ยนแปลงประเภทของการบำบัดรักษาที่แตกต่างกัน

(1) ถ้าศาลมีคำสั่งให้ส่งตัวไปควบคุมบำบัดรักษายังสถานบำบัดโรคจิต หรือสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดให้โทษและโรคพิษสุราเรื้อรัง ศาลอาจมีคำสั่งเปลี่ยนแปลงในภายหลังให้ส่งตัวจำเลยไปควบคุมบำบัดรักษายังสถานบำบัดอื่นก็ได้ ถ้าสถานบำบัดนั้นมีโอกาสช่วยแก้ไขฟื้นฟูจำเลยให้หายขาดได้

(2) ศาลอาจสั่งเปลี่ยนแปลงในภายหลังให้ส่งตัวจำเลยที่ถูบบังคับตามอนุ (1) ไปยังสถานควบคุมป้องกันเพื่อดำเนินการตามมาตรการเพื่อความปลอดภัยวิธีใดวิธีหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ในอนุ (1) ก็ได้

(3) ศาลอาจพิพากษาให้ขยายหรือเพิกถอนคำสั่งตามที่บัญญัติไว้ในอนุ (1) และ (2) ก็ได้ ถ้าภายหลังปรากฏพยานหลักฐานต่อศาลว่าการแก้ไขฟื้นฟูจำเลยโดยวิธีนั้นจำเป็นต่อนามาวาชีพเสริมต่อไป

⁵ The Penal Code of the Federal Republic Germany 1975. Section 67 a.

(4) ระยะเวลาที่กำหนดให้ส่งไปควบคุมบำบัดรักษายังสถานบำบัดหรือการพิจารณาคดีใหม่ให้เป็นไปตามบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องซึ่งศาลได้มีคำสั่งในคำพิพากษา "

4. ระยะเวลาการควบคุมตัว

ประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน ได้บัญญัติถึงระยะเวลาการควบคุมตัวไว้ในมาตรา 67 d⁶ ดังนี้

"(1) กำหนดเวลาสูงสุดในการควบคุมตัว มีดังนี้
ควบคุมบำบัดรักษาในสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดให้โทษและโรคพิษสุราเรื้อรังไม่เกิน 2 ปี

ควบคุมตัวในสถานควบคุมป้องกันเป็นครั้งแรกไม่เกิน 10 ปี ให้เริ่มนับกำหนดระยะเวลาตั้งแต่การควบคุมตัวเป็นต้นไป ถ้าศาลมีคำสั่งให้บังคับตามมาตรการจำกัดเสรีภาพไปพร้อม ๆ กับการควบคุมตัวก่อนที่จะได้รับโทษตามคำพิพากษา กำหนดระยะเวลาสูงสุดในการควบคุมตัวอาจขยายระยะเวลาให้คลุมถึงระยะเวลาที่ถูกบังคับใช้มาตรการเพื่อความปลอดภัยที่ได้รับต่อจากโทษ

(2) ถ้าไม่ได้กำหนดเวลาสูงสุดไว้ หรือกำหนดเวลาสูงสุดไว้แต่ยังไม่สิ้นสุด ศาลอาจสั่งพักการควบคุมตัวไว้ชั่วคราวในเวลาใดก็ได้ และจัดให้คุ้มครองความปลอดภัยไว้โดยเร็วเท่าที่จะมีเหตุผลให้ทำเช่นนั้นได้ โดยให้เสรีภาพแก่จำเลยในการดำเนินชีวิตตามกฎหมาย กรณีรอการลงโทษ จำเลยต้องประพฤติตนภายใต้การควบคุมดูแล

---

⁶The Penal Code of the Federal Republic of Germany 1975, Section 67 d.

(3) ถ้ากำหนดเวลาสูงสุดสั้นสุดลง ให้ปล่อยตัวจำเลยไป และยุติการบังคับใช้มาตรการเพื่อความปลอดภัย

(4) ถ้าจำเลยได้รับการปล่อยตัวไปภายหลังจากถูกควบคุมตัวในสถานควบคุมเพื่อป้องกันเป็นครั้งแรกตามกำหนดเวลาสูงสุด จำเลยต้องประพฤติตนภายใต้การควบคุมดูแล

(5) ถ้าจำเลยถูกควบคุมตัวในสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดให้โทษและโรคพิษสุราเรื้อรังมาเป็นเวลาอย่างน้อย 1 ปี ศาลอาจมีคำสั่งในภายหลังว่าให้ยกเลิกมาตรการเพื่อความปลอดภัย เนื่องจากตัวจำเลยเองไม่สามารถรับการบำบัดรักษาให้หายขาดได้ตามวัตถุประสงค์ แต่จำเลยต้องประพฤติตนภายใต้การควบคุมดูแล"

5. การพิจารณาใหม่

ประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน ได้บัญญัติถึงการดำเนินการพิจารณาใหม่ไว้ในมาตรา 67 e⁷ ดังนี้

"(1) ศาลอาจดำเนินการพิจารณาใหม่ในเวลาใดก็ได้เพื่อพิพากษาว่าจะพักการควบคุมตัวและจัดให้คุมความประพฤติจำเลยหรือไม่ การพิจารณาจะต้องกระทำก่อนที่จะสิ้นสุดระยะเวลาการควบคุมตัว

(2) ระยะเวลาการควบคุมตัวตาม (1) มีดังนี้

6 เดือน ในสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดให้โทษและโรคพิษสุราเรื้อรัง

1 ปี ในสถานบำบัดโรคจิต

2 ปี ในสถานควบคุมป้องกัน

⁷The Penal Code of the Federal Republic of Germany 1975, Section 67 e.

(3) ศาลอาจจะย่นระยะเวลาดังกล่าวไว้ภายในขอบเขตแห่งบทบัญญัติเรื่องการพิจารณาระยะเวลาใหม่ พร้อมทั้งกำหนดระยะเวลาก่อนที่จะสิ้นสุดระยะเวลาร้องขอให้พิจารณาใหม่

(4) การนับระยะเวลาไว้ให้เริ่มนับตั้งแต่ถูกควบคุมตัวในสถานบำบัด ถ้าศาลไม่อนุญาตให้พักการควบคุมตัว การนับระยะเวลาที่กำหนดใหม่ไว้ให้เริ่มนับตั้งแต่วันที่ศาลมีคำสั่ง "ไม่อนุญาต"

6. การเพิกถอนคำสั่งให้พักการควบคุมตัวในสถานบำบัด

ประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน ได้บัญญัติถึงการเพิกถอนคำสั่งให้พักการควบคุมตัวในสถานบำบัดในมาตรา 67 g⁸ ดังนี้

"(1) ศาลอาจเพิกถอนคำสั่งให้พักการควบคุมตัวในสถานบำบัด ถ้าจําเลย

1. กระทำผิดกฎหมายในขณะที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแล
2. ผ่าฝืนแนวทางที่ศาลกำหนดไว้อย่างชัดเจน
3. หลีกเลียงไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานคุม

ประพฤติหรือ สํานักงานคุมประพฤติ และความประพฤติของจําเลยแสดงให้เห็นว่า วัตถุประสงค์ของมาตรการเพื่อความปลอดภัยจําเป็นต้องให้การคุมขัง

(2) ศาลอาจเพิกถอนคำสั่งให้พักการควบคุมตัวในสถานบำบัดภายใต้บทบัญญัติแห่งมาตรา 63 และมาตรา 64 ถ้าความประพฤติของจําเลยในระหว่างอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลแสดงให้เห็นว่า สภาวะของจําเลยอาจกระทำผิดกฎหมาย และวัตถุประสงค์ของมาตรการเพื่อความปลอดภัยจําเป็นต้องให้การคุมขัง

---

⁸The Penal Code of the Federal Republic of Germany 1975, Section 67g.

(3) ศาลอาจเพิกถอนคำสั่งให้พักการควบคุมตัวในสถานบำบัด ถ้าศาลทราบสภาพการณ์ต่าง ๆ ในระหว่างที่จำเลยอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลความประพฤติว่าพฤติกรรมของจำเลยจะไม่ยอมรับการพักการควบคุมตัวในสถานบำบัด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าวัตถุประสงค์ของมาตรการเพื่อความปลอดภัยจำเป็นต้องใช้การคุมขัง

(4) ระยะเวลาการควบคุมตัวในสถานบำบัดทั้งก่อน และหลังการพักการควบคุมตัว จะต้องไม่เกินกว่าที่บัญญัติไว้ให้ใช้มาตรการเพื่อความปลอดภัยตามกำหนดเวลาสูงสุด

(5) ถ้าศาลไม่เพิกถอนคำสั่งให้พักการควบคุมตัวในสถานบำบัด ให้มาตรการเพื่อความปลอดภัยยุติลง เมื่อสิ้นสุดกำหนดเวลาการควบคุมดูแล

(6) การให้จำเลยทำงานบริการต่าง ๆ ตามคำแนะนำ มีให้นำมาหักออกจากระยะเวลาการควบคุมตัวในสถานบำบัด"

มาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา เยอรมันดังกล่าวข้างต้น สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. หลักเกณฑ์การส่งตัวไปควบคุมรักษายังสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดให้โทษ

1.1 ศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำคุกผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ที่กระทำผิดกฎหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง

1.2 ศาลมีคำสั่งให้ส่งตัวผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ไปควบคุมบำบัดรักษายังสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดให้โทษภายในระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี

1.3 ศาลจะไม่ส่งตัวผู้ติดยาเสพติดให้โทษไปควบคุมบำบัดรักษายังสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดให้โทษก็ได้ถ้าไม่มีโอกาสที่จะบำบัดรักษาผู้นั้นให้หายขาดได้ หรือ เมื่อศาลได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าพฤติกรรมที่กระทำความผิดทางอาญาของจำเลย มีสภาพที่เป็นอันตรายต่อสังคม

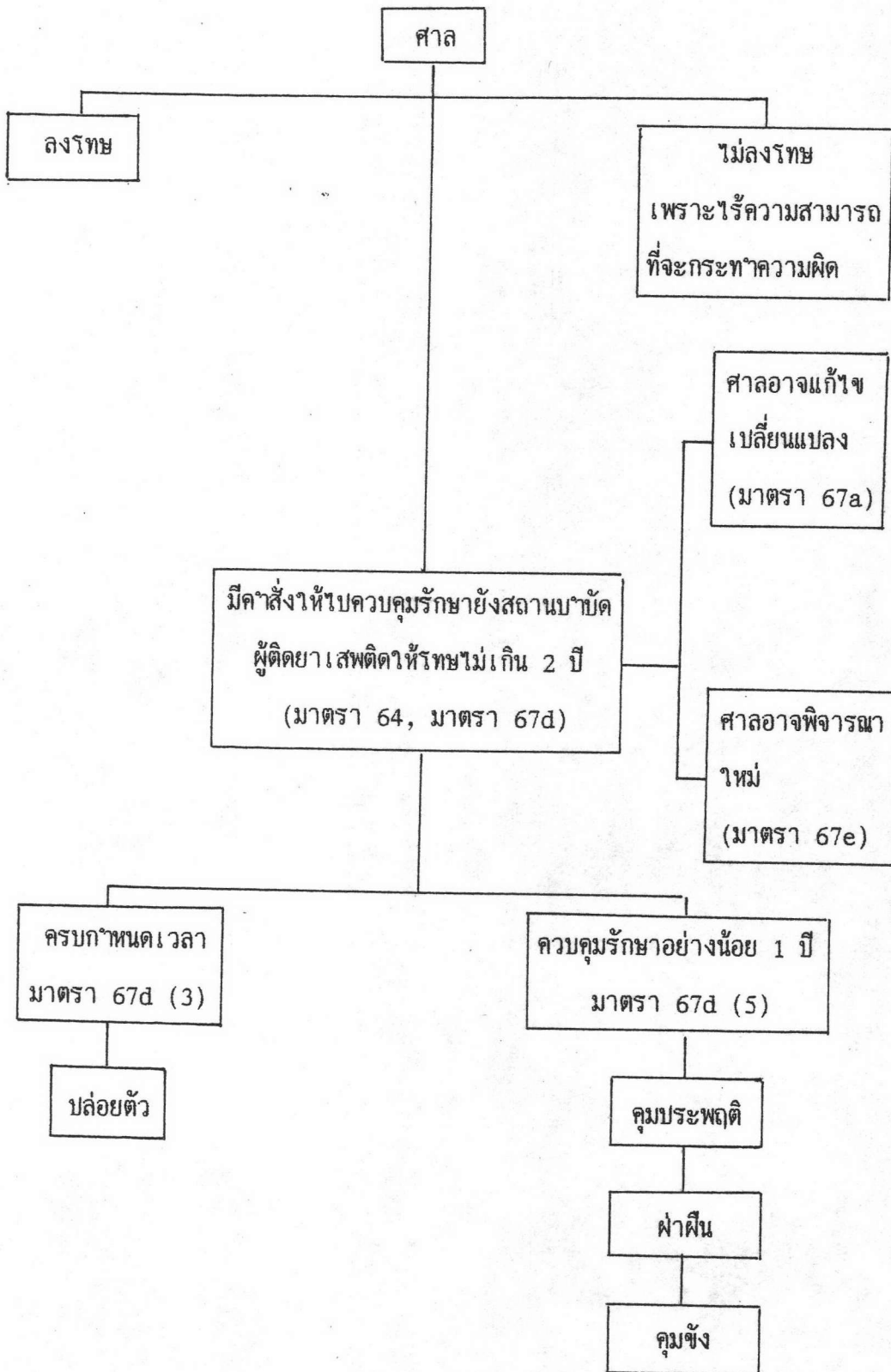
2. การบังคับตามคำสั่งศาล

- 2.1 ศาลอาจมีคำสั่งให้ส่งตัวผู้ติดยาเสพติดให้โทษไปควบคุมบำบัดรักษายังสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดให้โทษก่อนหรือภายหลังจากที่จำเลยได้รับโทษไปแล้วบางส่วนก็ได้
  - 2.2 ศาลอาจพักการลงโทษที่เหลืออยู่ หรือพักการควบคุมตัว เพื่อควบคุมความประพฤติของจำเลยก็ได้ภายใต้เงื่อนไขที่กฎหมายบัญญัติ
  - 2.3 ศาลอาจมีคำสั่งในภายหลังให้เปลี่ยนแปลงสถานบำบัดรักษาที่แตกต่างกันก็ได้
  - 2.4 ศาลอาจมีคำสั่งให้ขยาย หรือเพิกถอนคำสั่งให้ส่งตัวผู้ติดยาเสพติดให้โทษไปควบคุมบำบัดรักษายังสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดให้โทษได้
3. ความรับผิดชอบของบุคคลผู้ฝ่าฝืนคำสั่งศาล ศาลมีอำนาจคุมขังผู้ฝ่าฝืนแนวทางที่ศาลกำหนดไว้อย่างชัดเจน

จากการศึกษามาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ตามประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน ค.ศ. 1975 ผู้เขียนเห็นว่าประมวลกฎหมายอาญาเยอรมันได้บัญญัติถึงมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษ โดยมุ่งเน้นที่จะแก้ไขฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่มีสภาพที่เป็นอันตรายให้ได้รับการบำบัดรักษาในระบบบังคับบำบัดรักษา เพื่อให้ผู้นั้นสามารถกลับเข้าสู่สังคมได้โดยปกติสุข ด้วยการนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยมาซึ่งบังคับควบคุมคู่กับการคุมความประพฤติของผู้ติดยาเสพติดให้โทษตามลำดับ กล่าวคือ ศาลจะใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยก่อนการคุมความประพฤติ เนื่องจากผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่กระทำผิดอาญายังมีสภาพที่เป็นอันตรายอยู่หากภายหลังผู้ติดยาเสพติดให้โทษมีสภาพที่เป็นอันตรายลดน้อยลง จึงปล่อยตัวให้กลับเข้าสู่สังคมโดยใช้การคุมความประพฤติตามกำหนดระยะเวลาที่กฎหมายบัญญัติ นอกจากนี้ ประมวลกฎหมายอาญาเยอรมันยังแบ่งแยกวิธีการเพื่อความปลอดภัยออกจากโทษอย่างชัดเจน กล่าวคือ ศาลจะบังคับตามวิธีการเพื่อความปลอดภัยก่อน หรือหลังจากนำตัวผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่กระทำผิดอาญาไปลงโทษ

ตามกฎหมาย ซึ่งมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษตามประมวลกฎหมายอาญา
เยอรมัน ค.ศ. 1975 นี้ ผู้เขียนขอใช้แผนภูมิเพื่อสะดวกแก่การทำความเข้าใจ
ดังนี้

แผนภูมิมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา เยอรมัน

จากแผนภูมิ เมื่อนำตัวผู้กระทำผิดกฎหมายในขณะติดยาเสพติดให้โทษ เข้าสู่กระบวนการพิจารณารอคอยศาล ศาลจะพิพากษาลงโทษจำคุก หรือไม่อาจพิพากษาลงโทษได้เพียงเพราะไม่สามารถพิสูจน์ความผิดทางอาญาของผู้นั้นได้ ศาลจะสั่งให้ส่งตัวผู้นั้นไปควบคุมยังสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดให้โทษเป็นเวลาไม่เกิน 2 ปีก็ได้ ถ้าสภาพอันตรายยังคงมีอยู่ เนื่องจากผู้นั้นมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดกฎหมายอย่างร้ายแรง หรือศาลอาจจะไม่สั่งให้ส่งตัวผู้นั้นไปควบคุมบำบัดรักษา ยังสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดให้โทษก็ได้ ถ้าไม่มีโอกาสที่จะบำบัดรักษาผู้นั้นให้หายขาดได้ ตามประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน มาตรา 64 และมาตรา 67 d ถ้าศาลมีคำสั่งให้ส่งไปควบคุมบำบัดรักษายังสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดให้โทษประกอบโทษแล้ว จะต้องดำเนินการควบคุมบำบัดรักษาในสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ก่อนที่จะนำตัวไปลงโทษ แต่ศาลอาจมีคำสั่งให้ลงโทษบางส่วนหรือทั้งหมดก่อนจะส่งตัวไปควบคุมรักษายังสถานบำบัดรักษาก็ได้ หรืออาจพิพากษาให้ขยายหรือเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวก็ได้ (มาตรา 67(1)(2)(3)) และภายหลังจากศาลมีคำสั่งให้ส่งไปควบคุมบำบัดรักษายังสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดให้โทษแล้ว มาตรา 67 a(1) บัญญัติให้อำนาจศาลมีคำสั่งเปลี่ยนแปลงรอยให้ส่งจำเลยไปควบคุมรักษายังสถานบำบัดรักษาอื่นก็ได้ ถ้าสถานบำบัดนั้นมีโอกาสช่วยแก้ไขฟื้นฟูจำเลยให้หายขาดได้ ในกรณีที่จำเลยถูกควบคุมรักษายังสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดให้โทษเป็นเวลาอย่างน้อย 1 ปี ศาลอาจมีคำสั่งให้ยกเลิกการควบคุมบำบัดรักษาได้หากจำเลยไม่สามารถรับการรักษายให้หายขาดได้ โดยจัดให้มีการคุมความประพฤติจำเลยมาตรา 67d(5) อย่างไรก็ตาม ศาลอาจดำเนินการพิจารณาใหม่ในเวลาใดก็ได้ภายในระยะเวลา 6 เดือน ก่อนสิ้นสุดระยะเวลาการควบคุมตัวในสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดให้โทษ เพื่อพิพากษาว่าจะพักการควบคุมตัวและจัดให้คุมความประพฤติจำเลยหรือไม่ (มาตรา 67 e(1)) เมื่อศาลมีคำสั่งให้พักการควบคุมตัวแล้ว หากจำเลยกระทำผิดกฎหมายในขณะที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแล หรือฝ่าฝืนแนวทางที่ศาลกำหนดไว้อย่างชัดแจ้งหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานคุมประพฤติหรือสำนักงานคุมประพฤติ ศาลอาจเพิกถอนคำสั่งให้พักการควบคุมตัวในสถานบำบัดและมีคำสั่งให้คุมขังจำเลยก็ได้ (มาตรา 67g)

จากบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาเยอรมันเกี่ยวกับมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษดังกล่าว จะเห็นได้ว่าประมวลกฎหมายอาญาเยอรมันมุ่งเน้นที่จะแก้ไขฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดให้โทษมากกว่าการนำตัวไปลงโทษ ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์หลักของการบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยแก่ผู้ติดยาเสพติดให้โทษโดยแยกวิธีการเพื่อความปลอดภัยออกจากโทษอย่างเด็ดขาดตามแนวคิดในเรื่องวิธีการบังคับตามกฎหมายอาญาแบบระบบคู่ (Dual system of punishment)

เมื่อเปรียบเทียบกับมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ตามประมวลกฎหมายอาญาของไทยแล้ว มาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ตามประมวลกฎหมายอาญาเยอรมัน มีความคล้ายคลึงกันกับหลักในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 49 ของไทย แต่มีข้อแตกต่างอยู่ 5 ประการ คือ

1. ตามกฎหมายอาญาเยอรมัน แม้ศาลจะไม่ลงโทษจำคุกหรือรอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษผู้ติดยาเสพติดให้โทษ หรือผู้เสพสุราเรื้อรัง ศาลก็สามารถส่งตัวผู้นั้นไปควบคุมบำบัดรักษาในสถานบำบัดได้ ถ้าสภาพอันตรายยังคงมีอยู่ เนื่องจากผู้นั้นมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดกฎหมายอย่างร้ายแรง แต่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 นั้น ศาลต้องมีคำพิพากษาลงโทษจำคุก หรือรอการกำหนดโทษก่อน จึงจะส่งตัวไปคุมตัวไว้ในสถานพยาบาลได้
2. ตามกฎหมายอาญาเยอรมันไม่มีขั้นตอนตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 49 กล่าวคือ ถ้าศาลเห็นสมควรก็สามารถสั่งให้คุมตัวไว้บำบัดรักษาในสถานบำบัดได้ทันที แต่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 ศาลต้องวางข้อกำหนดไว้ก่อนในขั้นแรกว่า ห้ามเสพสุราหรือยาเสพติดให้โทษก่อน ต่อเมื่อผู้นั้นฝ่าฝืนคำสั่งศาลศาลจึงสั่งให้ส่งไปคุมตัวไว้ในสถานพยาบาลได้ตามมาตรา 49 วรรคสอง
3. วันที่เริ่มบังคับตามคำพิพากษากรณีประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 วรรคสองได้แก่วันที่ศาลมีคำสั่งนั้น แต่ตามกฎหมายอาญาเยอรมัน ศาล

สามารถส่งตัวผู้ไปควบคุมบำบัดรักษายังสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ก่อนการ
รับโทษตามคำพิพากษาได้

4. ตามกฎหมายอาญาเยอรมัน ศาลอาจพิพากษาให้ขยายหรือเพิก
ถอนคำสั่งให้ส่งตัวไปควบคุมรักษายังสถานบำบัดเมื่อใดก็ได้ ถ้าสภาพการณ์ของ
จำเลยประจักษ์ชัดแก่ศาลตามคำร้องขอ และศาลอาจทุเลาการลงโทษที่ยังเหลือ
อยู่เพื่อคุ้มครองประพฤติดจำเลย หรืออาจเปลี่ยนแปลงประเภทของการบำบัด
รักษาที่แตกต่างกันได้ตามความเหมาะสมกับสภาพการณ์ของจำเลย ตามหลักการ
ของวิธีการเพื่อความปลอดภัย ที่มุ่งเน้นการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดเป็นสำคัญในขณะ
ที่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 มิได้กำหนดขั้นตอนและมาตรการบังคับตาม
คำสั่งศาลไว้ชัดเจนดังเช่นกฎหมายอาญาเยอรมันแต่ได้บัญญัติให้ศาลมีอำนาจ สั่ง
เพิกถอนหรืองดการบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยไว้ในมาตรา 16*

5. ประมวลกฎหมายอาญาเยอรมันบัญญัติให้ศาลมีคำสั่งใช้บังคับตาม
วิธีการเพื่อความปลอดภัยโดยสั่งให้ส่งตัวไปควบคุมบำบัดรักษาในสถานบำบัดผู้ติดยา
เสพติดให้โทษก่อน เมื่อผู้นั้นมีสภาพที่เป็นอันตรายลดน้อยลงแล้วจึงปล่อยตัวให้
กลับเข้าสู่สังคมโดยใช้วิธีคุ้มครองประพฤติดแทน แต่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
49 มิได้บัญญัติให้ทำเช่นนั้นได้

---

* ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 16 บัญญัติว่า "เมื่อศาลได้พิพากษา
ให้ใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัยแก่ผู้ใดแล้ว ถ้าภายหลังความปรากฏแก่ศาล
ตามคำเสนอของผู้นั้นเอง ผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้นั้น ผู้อนุบาลของผู้นั้นหรือ
พนักงานอัยการว่า พฤติการณ์เกี่ยวกับการใช้บังคับนั้นได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม
ศาลจะสั่ง เพิกถอนหรืองดการใช้บังคับวิธีการเพื่อความปลอดภัยแก่ผู้นั้นไว้ชั่วคราว
ตามที่เห็นสมควรก็ได้"

มาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายนอร์เวย์

ประเทศนอร์เวย์ เป็นประเทศแรกในกลุ่มประเทศในยุโรปที่เริ่มนำวิธีการรอกการลงโทษ โดยบัญญัติไว้เป็นบทบัญญัติพิเศษในประมวลกฎหมายอาญานอร์เวย์ ค.ศ. 1894 และได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมหลายครั้งโดยพยายามที่จะจำกัดอำนาจศาลในการใช้ดุลพินิจเพื่อรอกการลงโทษ ในที่สุดได้ประกาศยอมรับนำวิธีการรอกการลงโทษมาใช้กับการกระทำความผิดอาญาร้ายแรงทุกประเภท โดยไม่คำนึงถึงประวัติของผู้กระทำความผิด แนวโน้มของการนำวิธีการรอกการลงโทษจึงเป็นลักษณะพิเศษอย่างหนึ่งของประมวลกฎหมายอาญานอร์เวย์ นับตั้งแต่ ค.ศ. 1956 เป็นต้นมา ปัจจุบันประมวลกฎหมายอาญานอร์เวย์ ค.ศ. 1961 ได้แบ่งแยกโทษและมาตรการเพื่อความปลอดภัยออกจากกันตามแนวคิดในเรื่องการบังคับตามกฎหมายอาญาระบบคู่ โดยมาตรการเพื่อความปลอดภัยจะนำมาใช้เพื่อแก้ไขผู้กระทำความผิดให้กลับตนเป็นคนดีในชุมชน

ประมวลกฎหมายอาญานอร์เวย์ ให้ความสำคัญแก่มาตรการเพื่อความปลอดภัยมากกว่าการนำตัวมาควบคุมเพื่อป้องกัน เพราะเป็นวิธีการบำบัดรักษาผู้กระทำความผิดที่มีความยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม โดยพิจารณาจากสภาพที่เป็นอันตรายของผู้กระทำความผิดเป็นสำคัญ ซึ่งมาตรการเพื่อความปลอดภัยไม่จำเป็นต้องใช้วิธีกักกันเท่านั้น แต่อาจนำมาใช้เพื่อคุมความประพฤติผู้กระทำความผิดโดยให้เสรีภาพแก่เขาทั้งหมดหรือเพียงกึ่งหนึ่งก็ได้ หรืออาจจะเปลี่ยนโทษจากคุกมาใช้มาตรการเพื่อความปลอดภัยในช่วงระยะเวลาที่ผู้กระทำความผิดจำเป็นต้องได้รับการบำบัดรักษาก็ได้ หรืออาจขยายระยะเวลาการบังคับใช้มาตรการเพื่อความปลอดภัยก็ได้ ถ้ามีความจำเป็น และยุติการใช้มาตรการเพื่อความปลอดภัยในเวลาใดก็ได้ ถ้าหมดความจำเป็นต้องให้ ปล่อยให้อำนาจศาลใช้ดุลพินิจในการเลือกมาตรการเพื่อความปลอดภัยมาใช้บังคับตามความเหมาะสมแก่ผู้กระทำความผิดในแต่ละคดี ซึ่งจะได้อธิบายถึงรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการเพื่อความปลอดภัย ดังต่อไปนี้

มาตรา 33⁹

ถ้าสภาพแห่งการกระทำผิด หรือมูลเหตุจงใจให้กระทำความผิดแสดงให้เห็นว่าลักษณะของผู้กระทำผิดในสถานที่ที่กำหนดมีความเกี่ยวข้องกับสภาพอันตรายเป็นพิเศษต่อบุคคลหรือทรัพย์สิน ศาลอาจมีคำพิพากษาห้ามไม่ให้ผู้กระทำผิดอยู่หรือปรากฏตัวในสถานที่นั้น หรือให้อยู่ในสถานที่ที่จัดไว้เป็นพิเศษต่างหากจากสถานที่นั้นก็ได้

เมื่อคำสั่งห้ามไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป พระมหากษัตริย์หรือผู้ได้รับมอบอำนาจจากพระมหากษัตริย์มีอำนาจสั่งให้ยุติคำสั่งห้ามนั้นโดยมีหรือไม่มีเงื่อนไขใด ๆ และจะจำกัดหรือไม่จำกัดเวลาก็ได้

สำหรับมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ประมวลกฎหมายอาญานอร์เวย์ ค.ศ. 1961 ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 39, 39a และ 39b ดังนี้

มาตรา 39¹⁰

1. ถ้าการกระทำอย่างอื่นที่ถูกลงโทษได้ เป็นการกระทำผิดในขณะที่ไม่สามารถรู้ผิดชอบหรือวิกลจริต หรือ ถ้ากระทำความผิดในระหว่างที่ไม่สามารถรู้ผิดชอบเนื่องจากความมึนเมาโดยสมัครใจ (มาตรา 45) หรือในระหว่างที่ยังรู้ผิดชอบอยู่บ้าง หรือผู้ไม่รู้ผิดชอบเลย หรือมีจิตบกพร่องและผู้กระทำผิดมีสภาพที่เป็นอันตรายและอาจกระทำความผิดนั้นอีก ในการดำเนินคดี ศาลอาจตัดสินโดยคำนึงถึงวัตถุประสงค์เพื่อความปลอดภัย ดังนี้

⁹The Norwegian Penal Code 1961, Section 33.

¹⁰The Norwegian Penal Code 1961, Section 39.

- (a) กำหนดหรือห้ามไม่ให้ออกจากที่พักอาศัยตามที่ศาลกำหนด
- (b) ให้อยู่ภายใต้ความดูแลของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าพนักงานคุมประพฤติที่ได้รับแต่งตั้ง เป็นกรณีพิเศษ และสั่งให้ไปรายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือพนักงานคุมประพฤติภายในระยะเวลาที่กำหนด
- (c) ห้ามเสพสุรา
- (d) ให้อยู่ในความดูแลของเอกชนที่ไว้ใจได้
- (e) ให้ส่งไปคุมตัวในสถานบำบัดโรคจิต, สถานพักฟื้น, สถานพยาบาล, สถานฝึกงาน หรือสถานที่ที่เหมาะสมตามบทบัญญัติทั่วไปที่พระมหากษัตริย์ประกาศไว้
- (f) ส่งไปคุมตัวในสถานคุมขัง

2. ถ้าเงื่อนไขนั้นเกี่ยวข้องกับกรกระทำที่เป็นอันตรายตามที่ระบุไว้ในมาตรา 148, 149, 152 para. 2, 153 Paras.1 to 3, 154, 155, 159, 160, 161, 191, 192, 193, 195, 196, 197, 198, 200, 201, 202, 203, 204, 206, 212, 217, 224, 225, 227, 230, 231, 233, 245 para. 1, 258, 266, 267, 268 or 298 ศาลอาจพิจารณาให้นามมาตรการเพื่อความปลอดภัยตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้นมาใช้

3. มาตรการเพื่อความปลอดภัยเหล่านี้จะสิ้นสุดเมื่อไม่มีความจำเป็นต้องดำเนินการอีกต่อไป แต่จะนำมาใช้ใหม่ถ้ามีเหตุผลให้ทำเช่นนั้น มาตรการเพื่อความปลอดภัยตาม (a) - (d) อาจนำมาใช้ร่วมกันได้

ศาลอาจพิจารณากำหนดระยะเวลาขั้นสูงสุดของมาตรการเพื่อความปลอดภัยได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้นั้น

4. ถ้าศาลมิได้พิจารณาพิพากษาเป็นอย่างอื่น การดำเนินการสอบสวนพิจารณาอาจเลือกใช้มาตรการเพื่อความปลอดภัยดังกล่าวข้างต้นได้

รัฐมนตรีมีอำนาจพิจารณาหยุด หรือให้เริ่มใหม่หรือเปลี่ยนแปลงมาตรการเพื่อความปลอดภัย แต่ก่อนที่จะพิจารณาเกี่ยวกับมาตรการเพื่อความปลอดภัยหรือให้หยุดมาตรการดังกล่าว จะต้องได้รับความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ก่อน การดำเนินกระบวนการพิจารณาเช่นเดียวกันนี้ให้ดำเนินการภายในระยะเวลาที่บังคับใช้มาตรการเพื่อความปลอดภัย

5. ถ้ากำหนดให้ใช้มาตรการเพื่อความปลอดภัยดังกล่าวข้างต้นในข้อ 1 รัฐมนตรีอาจพิจารณาหยุดเลิกการลงโทษทั้งหมดหรือบางส่วนแก่ผู้ฝ่าฝืนที่อาจถูกพิพากษาลงโทษ

6. ถ้าผู้กระทำผิดถูกส่งไปคุมตัวในสถานบำบัดโรคจิตและศาลยังไม่ได้พิจารณาหันมามาตรการเพื่อความปลอดภัยมาซึ่งบังคับ การดำเนินกระบวนการพิจารณาจะต้องแจ้งให้ทราบก่อนปล่อยตัวไป ศาลจะไม่สั่งให้ปล่อยตัวไปจนกว่าศาลจะกำหนดมาตรการอื่นตามบทบัญญัติแห่งมาตรานี้ ผู้กระทำผิดจะต้องไม่ถูกกักตัวให้อยู่ในสถานพยาบาลเพื่อรอการพิจารณาจากศาล เกินกว่า 3 เดือน หลังจากผู้อำนวยการโรงพยาบาลได้ให้คำรับรองว่า ผู้นั้นกลับคืนสู่สภาพปกติแล้ว

7. ถ้าผู้กระทำผิดไม่ใช่ชาวนอร์เวย์ รัฐมนตรีอาจพิจารณาให้เนรเทศผู้นั้นแทนการใช้มาตรการเพื่อความปลอดภัยตามมาตรานี้ เว้นแต่จะมีข้อตกลงอย่างอื่นตามสนธิสัญญาที่ทำไว้กับรัฐต่างชาติ

มาตรา 39a¹¹

1. ถ้าผู้กระทำผิดเป็นผู้พยายามกระทำผิดหลายครั้ง หรือกระทำความสำเร็จที่มีโทษอุกฉกรรจ์ตามมาตรา 148, 149, 152 para 2, 153, paras 1-3, 154, 160, 161, 174, 178, cf. 174, 191, 192,

¹¹The Norwegian Penal Code 1961, Section 39a.

193, 195, 196, 197, 198, 200, 201, 202, 203, 204, 206, 207, 212, 217, 224, 225, 227, 230, 231, 233, 245, para. 1, 258, 266, 267, 268 or 292 และศาลมีเหตุผลที่จะสันนิษฐานว่าผู้นั้นจะกระทำความผิดที่มีโทษอุกฉกรรจ์ตามที่ได้ระบุไว้ข้างต้นอีกศาลจะพิจารณาพิพากษาให้ส่งไปคุมตัวในสถานกักขังเพื่อป้องกัน หลังจากได้รับโทษตามคำพิพากษามาแล้วทั้งหมดหรือบางส่วน ตราบเท่าที่มีความจำเป็น

ศาลอาจพิจารณากำหนดระยะเวลาขั้นสูงสุดของการคุมตัวในสถานกักขังเพื่อป้องกันโดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้นั้น

2. ถ้าผู้กระทำความผิดเป็นผู้ไม่มีความสามารถรู้ผิดชอบหรือเพราะมีจิตบกพร่อง ศาลอาจพิจารณาให้ใช้มาตรการเพื่อความปลอดภัยตามมาตรา 39 แทนการลงโทษและให้ส่งไปคุมตัวในสถานคุมขังเพื่อป้องกันตามมาตรานี้ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจพิจารณาได้เช่นเดียวกัน

3. รัฐมนตรีอาจพิจารณาให้เปลี่ยนการลงโทษผู้กระทำความผิดจากโทษจำคุกเป็นการกักขังเพื่อป้องกันได้เมื่อผู้นั้นได้รับโทษมาแล้ว 1 ใน 3 ของโทษที่ศาลพิพากษาให้จำคุก

4. รัฐมนตรีอาจสั่งให้ปล่อยตัวผู้กระทำความผิดไปเพื่อคุมความประพฤติเมื่อผู้นั้นได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษามาแล้วทั้งหมด หรือเมื่อได้รับโทษจำคุกควบคู่กับการกักขังเพื่อป้องกันเป็นจำนวนเท่ากับโทษจำคุกขั้นต่ำที่ศาลพิพากษาลงโทษจำคุก รัฐมนตรีอาจกำหนดเงื่อนไขในการปล่อยตัวหรือสั่งห้ามไม่ให้ออกจากที่พักอาศัยตามที่ศาลกำหนด โดยสั่งให้ไปรายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือพนักงานคุมประพฤติที่ศาลแต่งตั้งภายในระยะเวลาที่กำหนด ห้ามเสพสุรา และสั่งให้ชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายที่สูญเสียทางเศรษฐกิจและได้รับความทุกข์ทรมานด้วยเงินที่ผู้กระทำความผิดสามารถหามาได้

ถ้าในระหว่าง 5 ปี ที่ผู้กระทำความผิดได้รับการปล่อยตัว เพื่อคุ้มครองความประพฤติ ผู้กระทำความผิดมิได้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์โดยเจตนาและได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนด การปล่อยตัว เพื่อคุ้มครองความประพฤติให้เป็นอันยุติ

5. ถ้าได้รับโทษที่กำหนดไว้แล้วบางส่วน เมื่อได้คานึงถึงระยะเวลาที่ผู้กระทำความผิดได้รับมาทั้งหมดแล้ว ให้ปล่อยตัวผู้นั้นจากสถานกักขัง เพื่อป้องกันเว้นแต่จะถูกกักขังอีก

6. ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ใช่ชาวนอร์เวย์ รัฐมนตรีอาจพิจารณาให้เนรเทศผู้นั้นเมื่อได้รับโทษตามคำพิพากษาแล้ว เว้นแต่จะมีข้อตกลงเป็นอย่างอื่นตามสนธิสัญญาที่ทำไว้กับรัฐต่างชาติ

มาตรา 39b¹²

1. การดำเนินคดีอาจดำเนินการตามมาตรา 39 โดยไม่ต้องร้องขอไว้หลังโทษ แต่สิทธิในการดำเนินคดีต้องไม่ขาดอายุความ ในกรณีเช่นนั้นการดำเนินกระบวนการพิจารณาจะไม่คานึงว่ามีเงื่อนไขตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 87 หรือไม่ ซึ่งผู้เสียหายไม่จำเป็นต้องมีคำร้องขอให้ดำเนินคดี การดำเนินกระบวนการพิจารณาเช่นนั้นให้นำมาใช้ในเขตอำนาจศาลจังหวัดและศาลแขวง และให้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

2. ในคดีอาญา ถ้าไม่มีคำพิพากษาเกี่ยวกับมาตรการเพื่อความปลอดภัยตามมาตรา 39 หรือ 39a การดำเนินคดีอาจนำบัญญัติที่มีเหตุผลพิเศษมาถามต่อหน้าศาลภายใน 1 ปี หลังจากได้รับโทษตามคำพิพากษาแล้ว บทบัญญัติในข้อ 1 ตอนท้ายให้นำมาใช้ในคดีเช่นนั้นด้วย

¹² The Norwegian Penal Code 1961, Section 39b.

3. เมื่อศาลกำหนดให้บังคับใช้มาตรการเพื่อความปลอดภัย หรือเมื่อศาลปฏิเสธคำร้องขอให้ใช้มาตรการเพื่อความปลอดภัยนั้น การพิจารณาให้ทำเป็นคำพิพากษา

ในคดีต่าง ๆ ก่อนถึงศาลอุทธรณ์ ห้ามให้กำหนดให้ใช้มาตรการเพื่อความปลอดภัยเว้นแต่คณะลูกขุนลงมติด้วยคะแนนเสียงไม่ต่ำกว่า 6 เสียง ให้คำรับรองว่าเงื่อนไขต่าง ๆ ในมาตรา 39 ข้อ 1 และข้อ 2 หรือมาตรา 39a. ข้อ 1 ให้นำมาใช้

4. เมื่อผู้กระทำความผิด ได้รับการปล่อยตัวจากคุก, สถานพักฟื้น, สถานพยาบาล เพื่อคุมความประพฤติ และมีปัญหาว่าจะมีการกระทำความผิดอีก ให้ศาลแขวงมีคำสั่งให้จับตัวมาควบคุมในสถานบำบัดจนกว่าจะได้พิจารณาเรื่องนั้นแล้ว

5. บทบัญญัติต่าง ๆ เกี่ยวกับมาตรการเพื่อความปลอดภัยที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 39 และ 39a และปัญหาต่าง ๆ ที่เสนอต่อลูกขุนตามข้อ 3 ข้างต้น ให้พระมหากษัตริย์เป็นผู้บัญญัติ

จากบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญานอร์เวย์ มาตรา 39 ผู้ที่ไม่สามารถรู้ผิดชอบเนื่องจากความมึนเมาโดยสมัครใจหมายถึง ผู้ติดยาเสพติดให้โทษด้วย ซึ่งถ้าได้กระทำความผิดอย่างอื่นที่ถูกลงโทษได้ ย่อมไม่เป็นเหตุที่จะได้รับการยกเว้นโทษตามมาตรา 45¹³ เมื่อได้กระทำความผิดในขณะที่ติดยาเสพติดให้โทษ ศาลจะมีคำพิพากษาให้ส่งไปคุมตัวในสถานพักฟื้น หรือสถานพยาบาล

¹³ The Norwegian Penal Code 1961, Section 45.

หรือสถานที่ที่เหมาะสมได้ โดยคำนึงถึงสภาพที่เป็นอันตรายและอาจจะกระทำ
ความผิดนั้นอีก

ประมวลกฎหมายอาญานอร์เวย์ ได้บัญญัติหลักเกณฑ์การคุมตัว
ไว้ในสถานพยาบาลตามมาตรา 39 วรรค 2 กรณี คือ

1. การคุมตัวผู้ไม่รู้ผิดชอบเลย หรือมีจิตบกพร่อง
2. การคุมตัวผู้ไม่สามารถรู้ผิดชอบเนื่องจากความมีเม

โดยสมัครใจ*

การคุมตัวผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา
นอร์เวย์มาตรา 39 เป็นมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษระบบบังคับบำบัด
รักษาโดยผ่านกระบวนการพิจารณาทางศาลเพื่อรับการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้
ติดยาเสพติดให้โทษที่มีสภาพที่เป็นอันตรายและอาจจะกระทำความผิดขึ้นอีก ให้
สามารถกลับเข้าสู่สังคมได้โดยปกติดังเดิม ซึ่งจะได้พิจารณาถึงหลักเกณฑ์และ
การบังคับใช้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำคุก หรือพิพากษาว่าผู้นั้นกระทำความ
ผิดแต่รอการลงโทษ
2. ความผิดที่ศาลพิพากษานั้นเป็นความผิดที่ได้กระทำในขณะที่ติดยา
เสพติดให้โทษ
3. เมื่อศาลเห็นว่าบุคคลนั้นได้กระทำผิดในขณะที่ติดยาเสพติดให้โทษ
ศาลจะกำหนดในคำพิพากษาให้ส่งไปคุมตัวในสถานพักฟื้น หรือสถานพยาบาล
หรือสถานที่อื่นที่เหมาะสมตามที่กฎหมายกำหนดหรืออาจจะไม่สั่งให้ส่งไปคุมตัวใน

---

*ประมวลกฎหมายอาญานอร์เวย์ มิได้บัญญัติถึงผู้ติดยาเสพติดให้โทษไว้
โดยเฉพาะ แต่เมื่อได้พิจารณาจากบทบัญญัติในมาตราอื่น ๆ แล้ว ผู้เขียนเห็นว่า
น่าจะรวมถึงผู้ติดยาเสพติดให้โทษด้วย

สถานที่ดังกล่าวก็ได้ โดยคำนึงถึงสภาพที่เป็นอันตรายและอาจจะกระทำความผิด
ขึ้นอีก

4. รัฐมนตรีมีอำนาจพิจารณาให้ยกเลิกการลงโทษทั้งหมดหรือบาง
ส่วนแก่ผู้ฝ่าฝืนที่อาจถูกศาลพิพากษาลงโทษ หรืออาจสั่งให้ปล่อยตัวผู้กระทำความผิดไป
เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยได้เมื่อผู้นั้นได้รับโทษตามคำพิพากษามาแล้วทั้งหมด

5. เมื่อผู้กระทำความผิดได้รับการปล่อยตัวจากสถานพักฟื้นหรือสถานพยาบาล
เพื่อคุ้มครองความปลอดภัย ผู้ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยหรือหลบ
หนี ศาลแขวงมีอำนาจสั่งให้จับตัวมาควบคุมในสถานบำบัดจนกว่าจะได้พิจารณา
เรื่องนั้นแล้ว

จากหลักเกณฑ์และการบังคับใช้มาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษ
ตามประมวลกฎหมายอาญานอร์เวย์ดังกล่าวข้างต้น เมื่อนามาพิจารณาเปรียบ
เทียบกับมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
49 แล้ว จะเห็นว่ามีคล้ายคลึงกัน แต่มีข้อแตกต่างกันอยู่ 5 ประการคือ

1. ตามประมวลกฎหมายอาญานอร์เวย์ แม้ศาลจะไม่พิพากษาลงโทษ
จำคุกหรือรอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ศาลก็
สามารถส่งตัวผู้นั้นไปควบคุมบำบัดรักษาในสถานพักฟื้นหรือสถานพยาบาลได้ ถ้าผู้
ผู้นั้นมีสภาพที่เป็นอันตราย และอาจจะกระทำความผิดขึ้นอีก แต่ตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา 49 นั้น ศาลต้องมีคำพิพากษาลงโทษจำคุก หรือรอการ
กำหนดโทษ หรือรอการลงโทษก่อนต่อเมื่อผู้นั้นฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล จึงจะ
ส่งตัวไปควบคุมบำบัดรักษาในสถานพยาบาลได้

2. ตามประมวลกฎหมายอาญานอร์เวย์ ไม่มีขั้นตอนตามที่บัญญัติไว้ใน
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 กล่าวคือ ถ้าศาลเห็นสมควรศาลก็สามารถ
สั่งให้คุมตัวไว้สถานพักฟื้นหรือสถานพยาบาลได้ทันที แต่ตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 49 ศาลต้องวางข้อกำหนดไว้ก่อนในชั้นแรกว่าห้ามเสพยาเสพติดให้โทษ ต่อเมื่อผู้นั้นฝ่าฝืนคำสั่งศาล ศาลจึงสั่งให้ส่งไปคุมตัวไว้ในสถานพยาบาลได้ตาม มาตรา 49 วรรคสอง

3. ตามประมวลกฎหมายอาญานอร์เวย์ ให้อำนาจรัฐมนตรีในการ พิจารณาหยุดหรือให้เริ่มใหม่หรือเปลี่ยนแปลงมาตรการเพื่อความปลอดภัย แต่ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 มิได้มีบทบัญญัติรองรับอำนาจของรัฐมนตรีผู้ ตาเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาล

4. ตามประมวลกฎหมายอาญานอร์เวย์ ให้อำนาจรัฐมนตรีสั่งให้ ปล่อยตัวผู้ติดยาเสพติดให้โทษไปเพื่อคุมความประพฤติเมื่อผู้นั้นได้รับโทษจำคุก ตามคำพิพากษามาแล้วทั้งหมด หรือเมื่อได้รับโทษจำคุกควบคู่กับการคุมขังเพื่อ ป้องกันเป็นจำนวนเท่ากับโทษจำคุกขั้นต่ำที่ศาลพิพากษาลงโทษจำคุก แต่ตามประ มวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 ไม่เปิดโอกาสให้ทำเช่นนั้นได้

5. ตามประมวลกฎหมายอาญานอร์เวย์ ได้บัญญัติให้หาวิธีการคุมประ พฤติมาใช้เพื่อรองรับมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่ได้รับการปล่อยตัว จากสถานพักฟื้นหรือสถานพยาบาล แต่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 เป็น บทบัญญัติซึ่งแยกออกต่างหากจากบทบัญญัติในเรื่องการคุมประพฤติ ตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 56 โดยให้อำนาจศาลใช้ดุลพินิจในการเลือกใช้มาตร การตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 หรือมาตรา 56 อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือทั้งสองอย่างโดยไม่มีความเกี่ยวพันซึ่งกันและกัน

มาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายสหรัฐอเมริกา

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ล้นสุดลงสหรัฐอเมริกาได้มีปัญหารีเ่อง ยาเสพติดให้โทษมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องผู้ติดยาเสพติดให้โทษ จึงได้เปิด โรงพยาบาลทำการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดให้โทษขึ้น 2 แห่ง คือที่ Lexington

Kentucky ในปี ค.ศ. 1935 (พ.ศ. 2478) และที่ Fort Worth, Texas ในปี ค.ศ. 1938 (พ.ศ. 2481) เพื่อทำการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ประเภทต่าง ๆ เช่น เฮโรอีน ผีน เป็นต้น และนอกจากนี้ทางด้านกฎหมายก็ได้เพิ่มมาตรการต่าง ๆ เช่น The Harrison Act ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดย The Marihuana Tax Act (1937) เพื่อควบคุมเกี่ยวกับกัญชา The Boggs Act (1951) และ The Narcotics Control Act of 1956 กฎหมายดังกล่าวนี้ได้เพิ่มโทษแก่ผู้กระทำความผิดให้หนักขึ้นและได้มีการนำการพักโทษและคุมความประพฤติผู้ติดยาเสพติดให้โทษภายหลังจากการได้รับการรักษาจากแพทย์แล้ว

ในปี ค.ศ. 1967 The Office of Economic Opportunity ได้กำหนดขั้นตอนเกี่ยวกับการบำบัดรักษาและแก้ไขปรับปรุงผู้เสพติดในแหล่งยากจนตามเมืองใหญ่ และในปี ค.ศ. 1968 (พ.ศ. 2511) จำนวนผู้เสพติดได้ทวีเพิ่มขึ้นจึงได้มีการบำบัดรักษาและแก้ไขปรับปรุง โดยทางการศึกษาและวิจัยพร้อมกันไป โดยจัดเป็นกลุ่มเพื่อทำการรักษา และต่อมาในปี ค.ศ. 1970 (พ.ศ. 2513) ได้มี The Comprehensive Drug Abuse Prevention and Control Act of 1970 กำหนดระยะเวลาการบำบัดรักษาแบบแผนการระยะยาวขึ้น ซึ่งเป็นการยากมากที่จะทำการบำบัดรักษาและแก้ไขปรับปรุงผู้ติดยาเสพติดให้โทษเป็นรายบุคคล และจะมีการติดตามผลหลังการรักษาบางรายที่มีปัญหาเท่านั้น ถ้าหากไม่มีปัญหาแล้วก็จะไม่มีการติดตามผลหลังการรักษา

ต่อมาได้มีการบัญญัติกฎหมาย The Narcotic Addict Rehabilitation Act of 1966 (NARA) ขึ้น กำหนดหลักการเกี่ยวกับการบำบัดรักษาและแก้ไขปรับปรุงผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ซึ่งสรุปหลักสำคัญได้ดังนี้

1. ผู้ติดยาเสพติดให้โทษบางประเภทสามารถเลือกเข้ารับการบำบัดรักษาเยี่ยงยาได้ แทนที่จะส่งตัวไปฟ้องร้องยังศาล โดยเลขาธิการอนามัยการศึกษาและการสงเคราะห์เป็นผู้ตรวจสอบเกี่ยวกับการบำบัดรักษาและแก้ไขปรับปรุงผู้ติดยาเสพติด
2. รัฐบาลสหรัฐมีความมั่นใจว่า ผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่ได้กระทำความผิด

โดยให้พนักงานอัยการกำหนดระยะเวลาทำการบำบัดรักษาไม่เกิน 10 ปี หรือ ระยะเวลามากที่สุดจนกว่าจะมีความเชื่อมั่นว่าผู้ติดยาเสพติดให้โทษหายแล้ว

3. ถ้าหากผู้ติดยาเสพติดให้โทษได้รับการบำบัดรักษาไม่ได้ผล จะต้องรายงานให้เลขาธิการอนามัยการศึกษาและการสงเคราะห์ ทำการรักษาสังคมผู้ติดยาเสพติดให้โทษ โดยการบำบัดรักษาเฉพาะราย

ภายหลังจากที่ได้รักษาดูแลผู้เสพยาในโรงพยาบาลแล้ว ก็ปล่อยตัวผู้ติดยาเสพติดให้โทษเข้าสู่สังคม และภายในระยะเวลา 3 ปี ผู้ติดยาเสพติดให้โทษจะต้องมาพบเป็นรายบุคคลเมื่อต้องการพบเพื่อทราบผล พ.ร.บ. ฉบับนี้ บริหารงานโดย The National Institute of Mental Health, Department of Health, Education and Welfare และ Department of Justice ซึ่งในทางปฏิบัติบางรัฐได้แต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญเรื่องยาเสพติดให้โทษขึ้น เพื่อทำหน้าที่ด้านเยียวยาโดยเฉพาะเรื่องผู้ติดยา และยาเสพติดให้โทษเท่านั้น ส่วนทางด้านบริการสุขภาพจิตได้จัดให้ครูและตำรวจส่งตัวผู้สงสัยว่าติดยาหรือยาเสพติดให้โทษอื่น ๆ ไปรับการตรวจพิสูจน์ได้เสมอ และให้เภสัชกรต้องรายงานเจ้าหน้าที่สาธารณสุขเมื่อขายยาเสพติดให้โทษแก่เด็ก และเยาวชนซึ่งการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดให้โทษกระทำโดย

1. บำบัดทางชีวเคมี (Biochemical Methods) เพื่อถอนพิษยา
2. วิธีการให้ผู้ติดยาเสพติดให้โทษห่างจากการใช้ยาเสพติดให้โทษ โดยมีต้องอาศัยอย่างอื่นช่วยรอดยาหึงดเสพทันที
3. วิธีใช้ยาเสพติดให้โทษควบคู่ไปกับยาที่ทำให้คลื่นไส้ เพื่อให้เลิกอยากเสพต่อไป
4. วิธีชักจูงทางจิตใจเป็นรายบุคคล หรือเป็นกลุ่ม ได้แก่การพยายามทำให้ผู้ติดยาเสพติดให้โทษมีกำลังใจดีขึ้น ไม่ยอมตกเป็นทาสานการเสพติดอันเป็นวิธีการแก้ไขทางจิตวิทยา รอดไม่ต้องใช้วิธีลงโทษ แต่พยายามทำให้บุคคลเหล่านั้นพิจารณาบำบัดรักษาตัวเองด้วยปัญญา

อย่างไรก็ดี เห็นได้ชัดว่าลาพังแต่ละวิธีนั้นไม่อาจทำการบำบัดรักษา และแก้ไขปรับปรุงได้ผลที่แน่นอน ในปัจจุบันจึงได้ผสมกันหลาย ๆ วิธี ทั้งในด้าน

ชีววิทยา จิตวิทยา และสังคมวิทยา ด้วยการให้กลุ่มมืออาชีพต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษมากขึ้น เช่น เจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ (Social worker), นักจิตวิทยา (psychologist) และพนักงานคุมประพฤติ (probation officer) เป็นต้น ดังจะเห็นได้จากคำประกาศนโยบายของสภาองเกรส ที่ว่าผู้ถูกกล่าวหาหรือถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดกฎหมายอาญาแห่งสหรัฐเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่สมควรจะได้รับการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพแทนการดำเนินคดีหรือพิพากษาลงโทษ ให้ส่งไปคุมขังเพื่อบำบัดรักษาให้มีสุขภาพดี และสามารถกลับเข้าสู่สังคมในฐานะสมาชิกคนหนึ่งที่มีประโยชน์ เช่นเดียวกับผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่ไม่ได้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญาอื่นใด ควรได้รับโอกาสให้ส่งตัวไปยังสถานพยาบาลเพื่อบำบัดรักษาและแก้ไขฟื้นฟูสมรรถภาพ อันเป็นการป้องกันสังคมให้พ้นจากอาชญากรรมและการกระทำความผิดซึ่งเป็นผลจากการติดยาเสพติดให้โทษ¹⁴ ปล่อยให้อำนาจผู้อำนวยการโรงพยาบาลหรืออัยการสูงสุดมอบหมายให้ผู้แทนต่าง ๆ และองค์กรท้องถิ่นต่าง ๆ ที่มีประสบการณ์ความชำนาญในการดูแล บำบัดรักษาและแก้ไขฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ดำเนินการจัดตั้งศูนย์บำบัดรักษาและจัดหาบุคลากรให้เพียงพอสำหรับดูแลและบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่อยู่ในเขตอำนาจของตนได้¹⁵

สำหรับมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่ไม่ได้กระทำความผิดทางอาญานั้น กฎหมายสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติไว้ใน The Narcotic Addict Rehabilitation Amendments of 1971 หมวด 2 ว่าด้วยการควบคุมตัวผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่ไม่ได้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดทางอาญา ดังนี้

¹⁴The Narcotic Addict Rehabilitation Amendments of 1971, Section 3401.

¹⁵The Narcotic Addict Rehabilitation Amendments of 1971, Section 3402.

มาตรา 3411¹⁶ คำนียาม

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหมวดนี้ให้กำหนดคานียามไว้ ดังนี้

(a) "ผู้ติดยาเสพติดให้โทษ" หมายถึง ผู้ใช้ยาเสพติดให้โทษเป็นปกตินิสัยมากจนเป็นอันตรายต่อศีลธรรมอันดีของสาธารณชน สุขภาพ ความปลอดภัยหรือสวัสดิภาพของประชาชน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 802 (16) ของลักษณะที่ 21 หรือผู้ที่ใช้ยาเสพติดให้โทษมากจนไม่สามารถควบคุมตนเองได้

(b) "การบำบัดรักษา" รวมถึงการคุมขังและการบำบัดรักษาในสถานพยาบาลภายใต้การควบคุมดูแลของชุมชน โดยไม่จำกัดว่าจะเป็นการรักษาทางการแพทย์, การให้การศึกษา, สังคม, จิตวิทยา และการทำงานบริการสาธารณะ การให้แนวทางและฝึกฝนให้รู้จักวิธีการแก้ไขและป้องกัน ตลอดจนการกำหนดสถานบริการแก้ไขฟื้นฟูอื่น ๆ เพื่อปกป้องสาธารณะและประโยชน์ของผู้ติดยาเสพติดให้โทษโดยกาจัดการพึ่งยาเสพติดให้โทษ หรือควบคุมการพึ่งพายาเสพติดให้โทษและควบคุมไม่ให้จิตใจอ่อนไหวต่อยาเสพติดให้โทษ

(c) "ผู้อำนวยการโรงพยาบาล" หมายถึง ผู้อำนวยการโรงพยาบาลของกระทรวงสาธารณสุข

(d) "สถานพยาบาล" หมายถึง โรงพยาบาลหรือศูนย์บำบัดอื่น ๆ ของกระทรวงสาธารณสุขที่มีอุปกรณ์สำหรับรักษาอาการติดยาเสพติดให้โทษโดยเฉพาะและหมายถึงสถานพยาบาลอื่นๆ ทั้งของรัฐและเอกชน หรือศูนย์บำบัดอื่น ๆ ที่ผู้อำนวยการโรงพยาบาลจัดหาให้สำหรับดูแลและบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดให้โทษ

(e) "คนไข้" หมายถึง ผู้ที่ถูกยื่นคำร้องต่ออัยการแห่งสหรัฐภายใต้บังคับแห่งมาตรา 3412(b) ของลักษณะนี้

(f) "แผนการบำบัดรักษาภายหลังออกจากโรงพยาบาล" หมายถึง แผนการที่กำหนดไว้สำหรับการบำบัดรักษา และการให้คำแนะนำรักษาของผู้บริหารโรงพยาบาลที่สั่งให้ปฏิบัติตามมาตรา 3417 ของลักษณะนี้

¹⁶The Narcotic Addict Rehabilitation Amendments of 1971, Section 3411.

(g) "รัฐ" ให้รวมถึงเขตการปกครองของโคลัมเบียและจักรภพของเบอโรตริกด้วย

(h) "สหรัฐอเมริกา" ให้รวมถึงจักรภพของเบอโรตริก

(i) "ญาติพี่น้อง" หมายถึง ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษอาศัยอยู่ด้วย หรือสามี หรือภรรยา, บิดา หรือมารดา พี่หรือน้องหรือบุตรหลานหรือผู้ใกล้ชิดกับผู้ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษ"

มาตรา 3412¹⁷ การดำเนินกระบวนการพิจารณาเบื้องต้น การร้องขอเข้ารับการรักษา

(a) เว้นแต่จะตัดบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นในมาตรา 3421 ของลักษณะนี้ เมื่อผู้ติดยาเสพติดให้โทษประสงค์จะได้รับการบำบัดรักษาอาการติดยาเสพติดให้โทษของเขา หรือเมื่อญาติพี่น้องของเขา เชื่อว่าผู้นั้นเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ผู้ติดยาเสพติดให้โทษนั้น หรือญาติพี่น้องอาจยื่นคำร้องขอต่ออัยการท้องถิ่นแห่งสหรัฐฯ เพื่อเข้ารับการรักษาอาการติดยาเสพติดให้โทษในสถานบำบัดก็ได้ คำร้องขอของผู้ติดยาเสพติดให้โทษจะต้องระบุชื่อ ที่อยู่ และข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับการติดยาเสพติดให้โทษของเขา สำหรับคำร้องขอของญาติในเรื่องที่เชื่อว่าผู้นั้นเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษก็ต้องระบุชื่อและที่อยู่ตลอดจนข้อเท็จจริงหรือข้อมูลอื่น ๆ ซึ่งผู้ร้องเชื่อว่าผู้นั้นเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษ

(b) ภายหลังจากที่ได้พิจารณาคำร้องขอแล้ว อัยการแห่งสหรัฐฯ จะพิจารณาว่ามีเหตุผลที่เชื่อได้ว่าบุคคลที่ระบุชื่อในคำร้องขอนั้น เป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษจริง และมีเหตุผลที่จะเชื่อได้ว่าศูนย์บำบัดรักษาของรัฐจะไม่ยอมรับผู้นั้นเข้ารับการรักษา ให้อัยการแห่งสหรัฐฯ ยื่นคำร้องขอต่อศาลแห่งท้องถิ่นของสหรัฐฯ ให้ส่งตัวผู้ติดยาเสพติดให้โทษไปคุมตัวไว้ในสถานพยาบาลเพื่อบำบัดรักษาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายนี้ การพิจารณาคัดสินในเรื่องสถานบำบัดรักษาว่าไม่มีศูนย์บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่เหมาะสม ให้อัยการแห่งสหรัฐฯ ขอคำ

¹⁷The Narcotic Addict Rehabilitation Amendments of 1971, Section 3412.

แนะนำปรึกษาผู้อำนวยการโรงพยาบาล หรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่มีความเหมาะสมก็ได้

(c) เมื่อได้รับคำร้องขอของอัยการแห่งสหรัฐฯ แล้วศาลจะสั่งให้ผู้ติดยาเสพติดให้โทษมาปรากฏตัวต่อหน้าศาล เพื่อให้แพทย์ตรวจพิสูจน์ตามบทบัญญัติแห่งมาตรา 3413 ของลักษณะนี้ และถ้าต้องการรับพียงพยานหลักฐานภายใต้บทบัญญัติแห่งมาตรา 3414 ศาลจะทาสานาคำร้องขอนั้นและมีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ศาลส่งไปให้ผู้ติดยาเสพติดให้โทษโดยตรง

มาตรา 3413¹⁸ การดำเนินกระบวนการพิจารณาในศาล

ศาลจะให้คำแนะนำแก่คนไข้ทันทีที่มาปรากฏตัวต่อหน้าศาล ก่อนที่จะปฏิบัติตามคำสั่งศาลที่ได้สั่งภายใต้บทบัญญัติแห่งมาตรา 3412 (c) ของลักษณะนี้ในเรื่องสิทธิที่จะเขาจะได้รับ ดังนี้ (1) คำปรึกษาทุกขั้นตอนของการดำเนินกระบวนการพิจารณาทางศาลภายใต้บังคับของหมวดนี้ และถ้าคนไข้ไม่มีเงินที่จะจ่ายเพื่อขอรับคำปรึกษา ศาลจะกำหนดให้คำปรึกษาตามคำร้องขอของคนไข้ และ (2) ให้มารับคำปรึกษาในระหว่างการตรวจสอบความประพฤติภายใต้บทบัญญัติแห่งมาตรานี้ ุดยแพทย์ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งกักขังคนไข้ นั้น แต่ไม่เป็นผลให้แพทย์นั้นเข้ามามีส่วนร่วมในการสอบสวน หรือจัดทำรายงานการสอบสวนภายใต้บังคับของมาตรานี้ ศาลจะให้คำแนะนำแก่คนไข้เช่นกันว่าถ้าภายหลังการตรวจสอบ และรับพียงพยานหลักฐานตามบทบัญญัติแห่งมาตรานี้แล้ว ผลปรากฏว่าเขาเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่จะต้องได้รับการแก้ไขฟื้นฟูด้วยการบำบัดรักษา เขาจะถูกส่งตัวไปให้ผู้ผู้อำนวยการโรงพยาบาลคุมตัวเพื่อบำบัดรักษา ถึงแม้ว่าเขาจะไม่สมัครใจอดยาตามวิธีการบำบัดรักษาเช่นนั้นก็ตาม ซึ่งระยะเวลาในการบำบัดรักษาอาจนานถึง 42 เดือน (รวมถึงการบำบัดรักษาภายหลังออกจากโรงพยาบาลแล้วและอยู่ภายใต้

¹⁸The Narcotic Addict Rehabilitation Amendments of 1971, Section 3413.

การแนะนำดูแล) ให้คำแนะนำว่าเขาจะถูกกักขังในระหว่างการบำบัดรักษาและเขาจะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของผู้อำนวยการโรงพยาบาลภายหลังจากที่เขาได้รับการปล่อยตัวจากการกักขังเป็นระยะเวลา 3 ปี เพื่อรับการบำบัดรักษาและรับคำแนะนำภายใต้แผนการบำบัดรักษาของผู้อำนวยการโรงพยาบาลภายหลังจากออกจากโรงพยาบาลไปแล้ว ถ้าเขายังไม่หายจากอาการติดยาเสพติดให้โทษหรือปฏิเสธไม่ให้ความร่วมมือตามแผนการบำบัดรักษาภายหลังจากออกจากโรงพยาบาลไปแล้ว หรือได้รับการพิจารณาจากผู้อำนวยการโรงพยาบาลว่าเขาจะหวนกลับไปเสพยาเสพติดให้โทษซ้ำอีก เขาจะถูกนำตัวมากักขังโดยเพิ่มระยะเวลาคุมตัวในสถานบำบัดรักษา เพื่อทำการบำบัดรักษาและให้คำแนะนำภายหลังจากออกจากโรงพยาบาลแล้ว หลังจากที่ได้ให้คำแนะนำแก่คนไข้แล้ว ศาลจะแต่งตั้งแพทย์ผู้ทรงคุณวุฒิ 2 คน ซึ่งในจำนวนผู้ทรงคุณวุฒินี้ อาจเป็นจิตแพทย์ 1 คน ให้ทำการตรวจพิสูจน์คนไข้ และเพื่อห้บรรล่วัตถุประสงค์ในการตรวจพิสูจน์ศาลอาจสั่งให้ส่งคนไข้ไปอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของผู้อำนวยการโรงพยาบาล ภายในระยะเวลาไม่เกิน 30 วันเพื่อคุมขังในโรงพยาบาลที่เหมาะสมหรือคุมขังในศูนย์บำบัดอื่นตามที่ศาลกำหนด แพทย์แต่ละคนที่ศาลแต่งตั้งจะทำการตรวจพิสูจน์คนไข้ และร้องขอต่อศาลพร้อมรายงานในเรื่องการตรวจพิสูจน์ตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด ซึ่งรายงานแต่ละฉบับนั้น ให้รวบรวมความคิดเห็นโดยสรุปว่าคนไข้นั้นเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่จะต้องได้รับการแก้ไขฟื้นฟูด้วยการบำบัดรักษาหรือไม่คนไข้ที่ได้รับการตรวจพิสูจน์จะถูกส่งกลับมายังศาลเพื่อดำเนินการพิจารณาต่อไปภายใต้บทบัญญัติแห่งมาตรานี้และให้ส่งสำเนารายงานการตรวจพิสูจน์ให้แก่คนไข้พร้อมทั้งคำปรึกษา

มาตรา 3414¹⁹ การรับฟังพยานหลักฐาน

(a) ถ้าการตรวจพิสูจน์ของแพทย์ทั้งสอง (ตามมาตรา 3413 ของ

¹⁹The Narcotic Addict Rehabilitation Amendments of 1971, Section 3414.

ลักษณะนี้) สรุปรายละเอียดในรายงานว่าคนไข้^๑นั้นไม่เป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่ไม่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขฟื้นฟูด้วยการบำบัดรักษา ศาลจะมีคำสั่งให้คนไข้^๑ออกจากโรงพยาบาลทันที และให้ยกเลิกการดำเนินกระบวนการพิจารณาภายใต้บทบัญญัติแห่งมาตรานี้ ถ้ารายงานของแพทย์ทั้งสองชี้ให้เห็นว่าคนไข้^๑เป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่จะต้องได้รับการบำบัดรักษา หรือชี้ให้เห็นว่าตามรายงานของแพทย์ที่ยื่นมานั้นไม่สามารถสรุปด้วยเหตุผลในการปฏิเสธที่จะส่งคนไข้^๑ไปตรวจพิสูจน์ ศาลจะต้องจัดให้มีการรับฟังพยานหลักฐานโดยพลัน ศาลจะออกหมายนัดเวลาและสถานที่ในการรับฟังพยานหลักฐานไปยังคนไข้^๑ และทนายของเขา หมายนัดจะต้องแจ้งให้คนไข้^๑ยื่นข้อเสนอมขอของเขาภายใน 15 วัน นับแต่วันที่เขา^๑ได้รับคำบอกกล่าว เขามีสิทธิที่จะได้รับทราบประเด็นข้อเท็จจริงทั้งหมดเกี่ยวกับรายละเอียดที่เขาถูกกล่าวหาซึ่งคณะลูกขุนได้ตัดสินว่าเขาเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ถ้าไม่มีเวลาที่จะยื่นข้อเสนอมต่อคณะลูกขุน ศาลจะนำพยานหลักฐานที่ได้รับฟังมาทั้งหมด มาพิจารณาพิพากษาในประเด็นข้อเท็จจริงทั้งหมดโดยปราศจากการพิจารณาของคณะลูกขุนก็ได้

(b) ศาลจะพิจารณาพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องทั้งหมด และคำเบิกความที่เสนอเข้ามา รวมทั้งเนื้อหาของรายงานตามความในมาตรา 3413 ของลักษณะนี้ คนไข้^๑ที่เกี่ยวข้องกับการรับฟังพยานหลักฐานตามมาตรานี้ มีสิทธิที่จะนำคำเบิกความและคำซักค้านพยานมาเสนอต่อศาล คำสั่งทั้งหมดที่ฟังเป็นยุติว่าให้ส่งไปคุมตัวไว้ในสถานพยาบาลตามมาตรานี้ อาจนำมาพิจารณาใหม่ได้ภายใต้บทบัญญัติแห่งมาตรา 1254 และมาตรา 1291 ของลักษณะที่ 28

(c) คนไข้^๑ที่เกี่ยวข้องกับการรับฟังพยานหลักฐานตามหมวดนี้ อาจถูกคุมขังโดยคำสั่งศาล ตามกำหนดระยะเวลาอันสมควรในโรงพยาบาลที่เหมาะสม หรือในศูนย์บำบัดรักษาอื่นตามที่ศาลกำหนด จนกว่าจะได้สรุปการรับฟังพยานหลักฐานนั้นแล้ว

(d) พยานที่คู่ความแต่ละฝ่ายขอให้มีหมายเรียกตัวมาตามบทบัญญัติแห่งมาตรานี้จะได้รับค่าธรรมเนียมอัตราเดียวกับที่พยานอื่น ๆ ในศาลของสหรัฐ^๑ ได้รับ

มาตรา 3415²⁰ สั่งให้ส่งตัวไปควบคุมเพื่อบำบัดรักษาและอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของผู้อำนวยการโรงพยาบาล ; รายงานของผู้อำนวยการโรงพยาบาล

ถ้าศาลได้รับพยานหลักฐานแล้วมีคำพิพากษาว่าคนไข้นั้นเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่ต้องได้รับการแก้ไขฟื้นฟูด้วยการบำบัดรักษา ศาลอาจสั่งให้ส่งตัวไปให้ผู้อำนวยการโรงพยาบาลควบคุมดูแลเพื่อบำบัดรักษาในสถานพยาบาลก็ได้ และผู้อำนวยการโรงพยาบาลอาจยื่นรายงานเกี่ยวกับคนไข้ต่อศาลในขณะที่ศาลมีคำสั่งนั้นก็ได้ รายงานนั้นอาจสรุปข้อมูลเกี่ยวกับสุขภาพหรือสภาวะทั่วไปของคนไข้พร้อมทั้งคำแนะนำของผู้อำนวยการโรงพยาบาลในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการคุมตัวคนไข้นั้นเพื่อบำบัดรักษาต่อไป

มาตรา 3416²¹ ระยะเวลาในการควบคุมดูแลและการคุมตัวในสถานบำบัดโดยผู้อำนวยการโรงพยาบาล ; การบำบัดรักษาคนไข้ภายหลังออกจากโรงพยาบาล ; การปล่อยตัวจากการคุมขัง

คนไข้ที่อยู่ในความควบคุมดูแลของผู้อำนวยการโรงพยาบาลตามมาตรา 3415 ของลักษณะนี้ จะถูกคุมขังเป็นเวลา 6 เดือน และจะถูกปล่อยตัวจากการคุมขังเพื่อบำบัดรักษา ตามแผนการบำบัดรักษาภายหลังออกจากโรงพยาบาลตามที่กำหนดในมาตรา 3417 ของลักษณะนี้ เว้นแต่ผู้อำนวยการโรงพยาบาลจะปล่อยตัวคนไข้นั้นจากการคุมขังในเวลาใดก็ได้ ก่อนถึงกำหนดระยะเวลา 6 เดือน ถ้าผู้อำนวยการโรงพยาบาลได้พิจารณาแล้วเห็นว่าคนไข้นั้นได้รับการรักษาอาการติดยาเสพติดให้โทษและได้รับการแก้ไขฟื้นฟูสมรรถภาพแล้ว หรือเห็นว่าไม่มีความจำเป็นต้องคุมขังคนไข้นั้นอีกต่อไป

---

²⁰The Narcotic Addict Rehabilitation Amendments of 1971, Section 3415.

²¹The Narcotic Addict Rehabilitation Amendments of 1971, Section 3416.

มาตรา 3417²² การปล่อยตัวจากสถานคุมขัง

(a) เมื่อคนไข้ที่อยู่ในความควบคุมดูแลของผู้อำนวยการโรงพยาบาลได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งหมวดนี้ ให้นำปล่อยตัวจากสถานคุมขังตามบทบัญญัติว่าด้วยการปล่อยตัว ผู้อำนวยการโรงพยาบาลจะต้องแจ้งการปล่อยตัวต่อศาลภายใน 10 วันก่อนทำการปล่อยตัวไป คนไข้ที่ได้รับการปล่อยตัวในเวลาใดก็ตามจะต้องกลับไปยังศาลทันที เมื่อศาลได้พิจารณาข้อเสนอแนะของผู้อำนวยการโรงพยาบาลเกี่ยวกับการบำบัดรักษาคนไข้ภายหลังออกจากโรงพยาบาล และคนไข้ได้กลับมายังศาลแล้ว ศาลอาจสั่งให้คนไข้นั้นอยู่ในความควบคุมดูแลและให้ผู้อำนวยการโรงพยาบาลคุมตัวเพื่อบำบัดรักษา และให้คำแนะนำภายใต้แผนการบำบัดรักษาหลังออกจากโรงพยาบาลแล้วเป็นเวลา 3 ปีทันทีนับแต่เวลาที่คนไข้ได้รับการปล่อยตัว

(b) ในเวลาใดก็ตาม ภายในระยะเวลา 3 ปี ถ้าคนไข้ (1) บำบัดรักษาไม่หาย หรือปฏิเสธไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้อำนวยการโรงพยาบาลในการติดต่อกับคนไข้เพื่อทำการบำบัดรักษาและให้คำปรึกษาแนะนำภายหลังออกจากโรงพยาบาลหรือ (2) ผู้อำนวยการโรงพยาบาลได้พิจารณาแล้วเห็นว่าคนไข้นั้นจะหันกลับมาใช้ยาเสพติดให้โทษอีก ผู้อำนวยการโรงพยาบาลอาจสั่งให้ส่งคนไข้นั้นกลับมายังศาล เพื่อให้ศาลมีคำสั่งให้ส่งไปคุมตัวในสถานพยาบาลเพื่อเพิ่มระยะเวลาในการบำบัดรักษาอีกไม่เกิน 6 เดือน และคนไข้นั้นจะต้องยอมรับแผนการบำบัดรักษาภายหลังออกจากโรงพยาบาลตามอนุ (a) ของมาตรานี้

²²The Narcotic Addict Rehabilitation Amendments of 1971, Section 3417.

มาตรา 3418²³ ร้องขอให้ไต่สวนในเรื่องสุขภาพและสภาวะทั่วไป และ
 ความจำเป็นในการคุมขังต่อ ; มีคำสั่งให้ปล่อยตัวจาก
 สถานคุมขังและให้กลับไปยังศาล ; กำหนดสถานที่ให้อยู่
 ภายใต้การบำบัดรักษาหลังออกจากโรงพยาบาลแล้ว
 เมื่อได้รับคำร้องขอจากคนไข้ซึ่งถูกคุมขังตามบทบัญญัติแห่งหมวดนี้มา
 แล้ว เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 3 เดือน ศาลจะไต่สวนในเรื่องสุขภาพและสภาวะ
 ทั่วไปของคนไข้ และถ้ามีความจำเป็นก็ให้คุมขังต่อไปอีก แต่ถ้าศาลพบว่าไม่มี
 ความจำเป็นต้องคุมขังอีกต่อไป ไม่ว่าจะได้รับฟังพยานหลักฐานหรือไม่ก็ตาม
 ศาลจะสั่งให้ปล่อยตัวคนไข้ออกจากสถานคุมขังและให้กลับมายังศาลและศาลอาจ
 กำหนดสถานที่ให้คนไข้ที่ถูกส่งกลับมา เข้ารับการบำบัดรักษาตามแผนการบำบัด
 รักษาภายหลังจากออกจากโรงพยาบาล ตามบทบัญญัติแห่งมาตรา 3417(d) ของ
 ลักษณะนี้

มาตรา 3419²⁴ การกระทำความผิดทางอาญา, หรือกระทำความผิดทาง
 อาญาจากการเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษ; ห้ามดำเนิน
 กระบวนพิจารณาโดยวิธีข้อมูลที่ได้รับจากการไต่สวน
 อาการติดยาเสพติดให้โทษ

การพิจารณาคดีของศาลตามบทบัญญัติแห่งหมวดนี้ซึ่งพิพากษาว่าคนไข้
 เป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษนั้น ไม่จำเป็นต้องเชื่อว่าคนไข้นั้นเป็นผู้กระทำผิดทาง
 อาญา หรือคนไข้นั้นมิได้เป็นอาชญากรตามเหตุผลในคำพิพากษาของศาล ผลการ

²³The Narcotic Addict Rehabilitation Amendments of 1971, Section 3418.

²⁴The Narcotic Addict Rehabilitation Amendments of 1971, Section 3419.

รับฟังพยานหลักฐานใด ๆ, การตรวจพิสูจน์, การทดสอบ หรือกระบวนการพิจารณาพิพากษาอากรติดยาเสพติดให้โทษของคนไข้ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติในหมวดนี้ จะไม่นำมาใช้ยืนยันคนไข้ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีอาญา

มาตรา 3420²⁵ พยานหลักฐาน, ความสามารถของแพทย์ในการตรวจพิสูจน์ และการข่มขู่พยาน; อภิสิทธิ์ของแพทย์ที่มีต่อคนไข้ แพทย์ที่ทำการตรวจพิสูจน์คนไข้ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติแห่งหมวดนี้ อาจเป็นพยานหลักฐานที่มีสมรรถนะและการรับฟังพยานที่ถูกข่มขู่ หรือการดำเนินกระบวนการพิจารณาใด ๆ ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติในหมวดนี้ ตลอดจนอภิสิทธิ์ของแพทย์ที่มีต่อคนไข้ ไม่อาจนำมาประยุกต์ใช้ได้

มาตรา 3421²⁶ หมวดนี้ไม่นำมาใช้กับผู้ที่อยู่ในระหว่างถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดทางอาญา; การคุ้มครองความประพฤติ หรือยังไม่มีคำพิพากษา; ยินยอมให้ส่งตัวไปคุมขังภายใต้การควบคุมดูแลของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่ดูแลสถานบำบัด

บทบัญญัติแห่งหมวดนี้ไม่นำมาใช้กับผู้ที่อยู่ในระหว่างถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดทางอาญา ไม่ว่าจะเป็นการฟ้องคดีอาญาหรือถูกกล่าวหาด้วยข่าวสารข้อมูลซึ่งยังไม่มีผลการพิจารณาโดยสมบูรณ์ หรือเป็นผู้ที่ถูกคุ้มครองความประพฤติ หรือถูกพิพากษาลงโทษตามข้อกล่าวหา นั้น รวมตลอดถึงผู้ที่อยู่ในระหว่างได้รับการปล่อยตัวในการพักการลงโทษตามคำสั่งของศาล ซึ่งยังไม่สิ้นสุดกำหนดระยะเวลาเว้นแต่บทบัญญัตินั้น

²⁵The Narcotic Addict Rehabilitation Amendments of 1971, Section 3420.

²⁶The Narcotic Addict Rehabilitation Amendments of 1971, Section 3421.

อาจนำมาใช้แก่ผู้ถูกคุมความประพฤติ, การพักการลงโทษ, หรือศาลมีคำสั่งให้ปล่อยตัวถ้าเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจต้องการให้ส่งตัวคนไข้จากสถานบำบัดรักษาไปยังสถานคุมขังโดยคนไข้นั้นยินยอม

มาตรา 3422²⁷ คุมขังในสถานพยาบาลที่ได้รับการรับรองจากศูนย์บำบัดรักษา หรือการบำบัดรักษาเฉพาะตัว

แม้ว่าจะมีบทบัญญัติเป็นอย่างอื่นในหมวดนี้ คนไข้จะไม่ถูกส่งตัวไปคุมขังในสถานพยาบาลภายใต้บทบัญญัติแห่งหมวดนี้ ถ้าผู้อำนวยการโรงพยาบาลให้คำรับรองว่ามีศูนย์บำบัดรักษาเพียงพอ หรือไม่สามารถจัดการบำบัดรักษาเฉพาะตัวให้ได้

มาตรา 3425²⁸ การลงโทษ; หลบหนี หรือช่วยเหลือให้หลบหนีจากสถานบำบัดรักษา

ผู้ใดหลบหนี หรือพยายามหลบหนีในขณะที่ถูกคุมขังในสถานบำบัดรักษา เพื่อตรวจพิสูจน์หรือบำบัดรักษาภายใต้หมวดนี้ หรือผู้ใดช่วยหรือพยายามช่วย หรือยุยง ช่วยเหลือผู้หลบหนีหรือพยายามหลบหนี ต้องได้รับโทษตามบทบัญญัติแห่งมาตรา 751 และมาตรา 752 ของลักษณะ 18

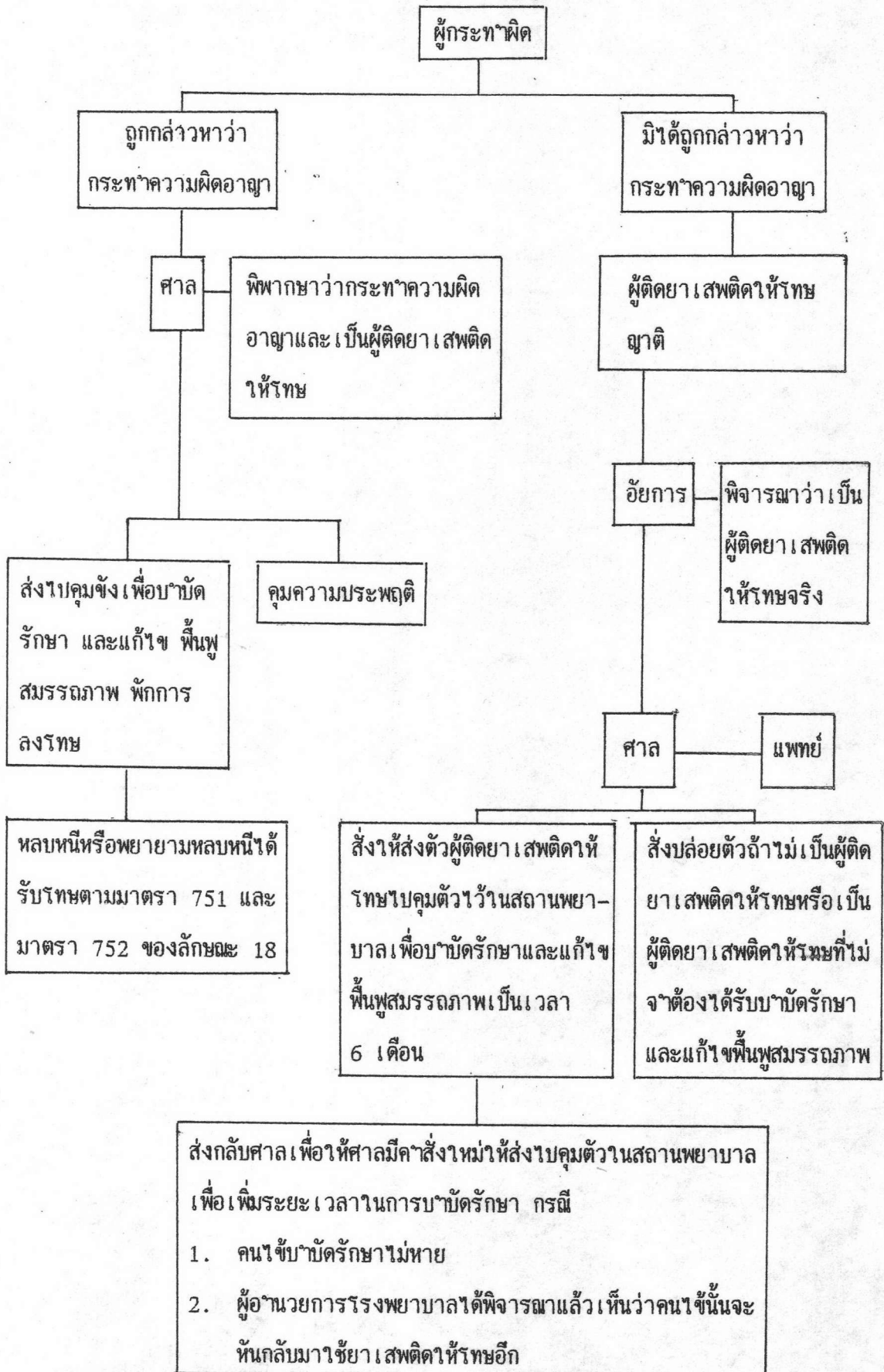
จากบทบัญญัติของกฎหมายสหรัฐอเมริกา เกี่ยวกับมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษนี้ผู้เขียนขอชี้แผนภูมิเมื่อสะดวกแก่การทำความเข้าใจ ดังนี้

---

²⁷The Narcotic Addict Rehabilitation Amendments of 1971, Section 3422.

²⁸The Narcotic Addict Rehabilitation Amendments of 1971, Section 3425.

แผนภูมิมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายสหรัฐอเมริกา

จากแผนภูมิ ผู้ถูกกล่าวหาหรือถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดกฎหมายอาญาแห่งสหรัฐ เป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่สมควรจะได้รับการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพแทนการดำเนินคดีหรือพิพากษาลงโทษ ศาลจะมีคำสั่งให้ส่งไปคุมขังเพื่อบำบัดรักษาให้มีสุขภาพดีและสามารถกลับเข้าสู่สังคมได้โดยปกติเช่นเดียวกับผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่มีผู้ถูกกล่าวหา หรือถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดอาญาอื่นใด โดยศาลอาจใช้วิธีการพักการลงโทษหากผู้ติดยาเสพติดให้โทษได้แก้ไขและปรับปรุงตนเองจนเป็นที่พอใจ หรืออาจใช้วิธีคุมความประพฤติผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ซึ่งกระทำความผิดอาญาที่มีโทษทั้งจำและปรับ โดยกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติไว้ เช่นเดียวกับประมวลกฎหมายอาญาของไทย ซึ่งขั้นตอนการดำเนินกระบวนการพิจารณาพิพากษาว่าผู้กระทำความผิดที่ถูกกล่าวหาหรือถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดอาญา เป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษนี้ จะดำเนินการสอบสวนพิจารณา เช่นเดียวกับผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ที่มีผู้ถูกกล่าวหาหรือถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดอาญา กล่าวคือ ศาลจะสั่งให้ผู้ติดยาเสพติดให้โทษมาปรากฏตัวต่อหน้าศาล เพื่อให้แพทย์ตรวจพิสูจน์ โดยศาลจะให้คำแนะนำแก่คนไข้ก่อนในเรื่องสิทธิต่าง ๆ ที่เขาจะได้รับ เช่น ค่าปรึกษาทุกขั้นตอนของการดำเนินกระบวนการพิจารณาทางศาล การให้ค่าปรึกษาในระหว่างตรวจสอบความประพฤติจากแพทย์ผู้ทรงคุณวุฒิ ระยะเวลาในการบำบัดรักษา ระยะเวลาที่เขาจะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของผู้อำนวยการโรงพยาบาล เป็นเวลา 3 ปี ภายหลังจากที่เขาได้รับการปล่อยตัว ฯลฯ ตามมาตรา 3413 ถ้าผลการตรวจพิสูจน์ของแพทย์ปรากฏว่าไม่เป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษหรือเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่ไม่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขฟื้นฟูด้วยการบำบัดรักษา ศาลจะมีคำสั่งให้คนไข้นั้นออกจากโรงพยาบาลทันที แต่ถ้าผลการตรวจพิสูจน์ปรากฏว่า เป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่จะต้องได้รับการบำบัดรักษา ศาลจะมีคำสั่งให้ส่งตัวผู้ติดยาเสพติดให้โทษไปคุมตัวไว้ในสถานพยาบาลเพื่อบำบัดรักษาและแก้ไขฟื้นฟูสมรรถภาพ เป็นเวลา 6 เดือน ภายใต้อาการควบคุมดูแลของผู้อำนวยการโรงพยาบาลของกระทรวงสาธารณสุข ตามมาตรา 3414, มาตรา 3415 และมาตรา 3416 และภายในระยะเวลา 3 ปี หลังออกจากโรงพยาบาลไปแล้ว ถ้าคนไข้บำบัดรักษาไม่หายหรือผู้อำนวยการโรงพยาบาลได้พิจารณาแล้วเห็นว่าคนไข้นั้นจะหันกลับไปใช้ยาเสพติดให้โทษอีก ผู้อำนวยการโรงพยาบาลอาจสั่งให้

ส่งคนไข้ที่กลับมายังศาลเพื่อให้ศาลมีคำสั่งใหม่ ให้ส่งไปคุมตัวในสถานพยาบาล เพื่อเพิ่มระยะเวลาในการบำบัดรักษาอีกไม่เกิน 6 เดือน ตามมาตรา 3417 แต่ในระหว่างที่คนไข้ถูกส่งไปคุมตัวในสถานพยาบาลเพื่อบำบัดรักษาและแก้ไขฟื้นฟูสมรรถภาพนี้ หากผู้นั้นหลบหนีหรือพยายามหลบหนี หรือผู้ช่วยหรือพยายามช่วยผู้หลบหนีหรือพยายามหลบหนี ต้องได้รับโทษตามบทบัญญัติแห่งมาตรา 751 และมาตรา 752 ของลักษณะ 18 คือ ปรับไม่เกิน 5,000 เหรียญสหรัฐ หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

เมื่อได้พิจารณามาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายสหรัฐอเมริกาแล้ว จะเห็นว่ามาตรการดังกล่าวมุ่งเน้นที่จะแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษมากกว่าการลงโทษอันเป็นการบังคับใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยแก่ผู้ติดยาเสพติดให้โทษโดยผ่านกระบวนการพิจารณาโดยศาลด้วยวิธีบังคับรักษาก่อนที่จะปล่อยตัวผู้ติดยาเสพติดให้โทษกลับเข้าสู่สังคมเพื่อป้องกันสังคมให้พ้นจากอาชญากรรมและการกระทำความผิด ซึ่งเป็นผลจากการติดยาเสพติดให้โทษ หากเปรียบเทียบกับมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 49 แล้ว จะเห็นว่ามาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายสหรัฐอเมริกามีกระบวนการพิจารณาเช่นเดียวกับ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 คือเป็นมาตรการที่ต้องดำเนินการโดยผ่านกระบวนการพิจารณาทางศาล โดยมุ่งเน้นที่จะแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษมากกว่าการลงโทษ แต่แตกต่างกันในรูปแบบและวิธีการพิจารณา กล่าวคือ

1. มาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายสหรัฐอเมริกา กำหนดให้มีการตรวจพิสูจน์ทางการแพทย์ในชั้นศาล เพื่อตรวจพิสูจน์ว่าผู้กระทำความผิดเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่จำเป็นต้องได้รับการบำบัดรักษาหรือไม่ ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 มิได้บัญญัติให้ทำเช่นนั้น
2. ตามกฎหมายสหรัฐอเมริกาใช้มาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษในระบบบังคับบำบัดรักษาเพียงวิธีเดียวไม่ว่าผู้กระทำความผิดจะเป็นผู้ที่ถูกกล่าวหาหรือพิพากษาว่ากระทำความผิดอาญา หรือเป็นผู้ที่มีได้ถูกกล่าวหาหรือพิพากษาว่ากระทำความผิดอาญา แต่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 กำหนดมาตรการ

แก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษไว้ 2 ขั้นตอน คือการบังคับบำบัดรักษาในขั้นแรกโดย
เปิดโอกาสให้ผู้ติดยาเสพติดให้โทษบำบัดรักษาอาการติดยาเสพติดให้โทษด้วย
ความสมัครใจก่อนตามมาตรา 49 วรรคแรก และการบังคับบำบัดรักษาขั้นที่สอง
ตามมาตรา 49 วรรคสอง

3. ตามกฎหมายสหรัฐอเมริกา กำหนดมาตรการดำเนินการภายหลัง
จากศาลมีคำสั่งให้ส่งตัวผู้ติดยาเสพติดให้โทษไปคุมขังไว้ในสถานพยาบาล เพื่อ
บำบัดรักษาและแก้ไขฟื้นฟูสมรรถภาพไว้โดยชัดแจ้ง แต่ประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 49 มิได้กำหนดมาตรการดังกล่าวไว้เลย เช่น การให้อำนาจผู้อำนวยการ
การโรงพยาบาลในการควบคุมดูแลบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดให้โทษ เป็นต้น

4. ตามกฎหมายสหรัฐอเมริกา กำหนดให้คนไข้ที่อยู่ภายใต้การควบคุม
ดูแลของผู้อำนวยการโรงพยาบาลหลังจากที่เขาได้รับการปล่อยตัวจากการ
กักขัง เป็นเวลา 3 ปี เพื่อรับการบำบัดรักษาและรับคำแนะนำภายใต้แผนการ
บำบัดรักษา ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการบำบัดรักษาอย่างจริงจัง แต่
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 มิได้กำหนดมาตรการภายหลังจากผู้ติดยา
เสพติดให้โทษได้รับการปล่อยตัวจากสถานพยาบาล

การนำมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายต่างประเทศมาประยุกต์
ใช้กับกฎหมายไทย

ปัจจุบันวิธีการเพื่อความปลอดภัยจะนำมาใช้กับผู้ติดยาเสพติดให้โทษใน
ลักษณะสงเคราะห์ และช่วยเหลือผู้ติดยาเสพติดให้โทษโดยตรง โดยมุ่งเน้นที่จะ
แก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ให้สามารถเลิกเสพยาเสพติดให้โทษและกลับเข้าสู่
สังคมได้โดยปกติตั้งแต่ ก่อนที่ยังไม่เป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษ เมื่อปรากฏว่ามีผู้
กระทำความผิดเกี่ยวเนื่องกับการเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 49 ได้บัญญัติมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษไว้ 2 ขั้นตอนคือ

1. การบังคับบำบัดรักษาในขั้นแรก ulyให้ศาลมีคำสั่งห้ามเสพยา
เสพติดให้โทษ

2. การบังคับบำบัดรักษาในชั้นที่สอง ครอบงำศาลมีคำสั่งให้ส่งไปคุมตัวไว้ในสถานพยาบาล

ทั้งนี้บทบัญญัติดังกล่าวมิได้กำหนดอัตราโทษขั้นสูงสุดที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับ เนื่องจากวิธีการเพื่อความปลอดภัยมุ่งเน้นที่จะแก้ไขผู้กระทำความผิดมากกว่าการนำตัวมาลงโทษ

อีกมาตรการหนึ่งซึ่งนำมาใช้แก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่กระทำความผิดฐานเสพยาเสพติดให้โทษ หรือมีไว้ในครอบครอง ซึ่งยาเสพติดให้โทษเพื่อเสพ คือ ประมวลกฎหมาย มาตรา 56

เมื่อได้ศึกษามาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายต่างประเทศแล้ว ผู้เขียนมีความเห็นว่า ควรปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 49 ดังนี้

เมื่อมีการกระทำความผิดอาญาเกิดขึ้น และผู้กระทำความผิดเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษ

1. ศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำคุกหรือพิพากษาว่ามีความผิด แต่รอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษ และพิพากษาว่าเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ครอบงำรับฟังความเห็นของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ กรณีนี้ ศาลจะสั่งรอลงอาญาไม่ได้เพราะอาการติดยาเสพติดให้โทษ ต้องได้รับการตรวจพิสูจน์จากแพทย์ผู้ชำนาญ ซึ่งต้องใช้เวลาพอสมควร จึงจะทราบได้ว่าเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษหรือไม่ ในการนี้ ศาลจะต้องส่งตัวผู้กระทำความผิดไปให้แพทย์ผู้เชี่ยวชาญทำการตรวจพิสูจน์ และทำความเข้าใจเสนอต่อศาล แนวความคิดนี้ นำมาจากกฎหมายแก้ไขฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดให้โทษของสหรัฐอเมริกา

2. เมื่อศาลเห็นว่าบุคคลนั้นได้กระทำความผิดอาญาและเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ศาลจะมีคำสั่งให้ส่งผู้ติดยาเสพติดให้โทษไปควบคุมบำบัดรักษาในศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ภายในระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี นับแต่วันพ้นโทษหรือปล่อยตัว เพราะรอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษ ทั้งนี้เพราะมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษ เป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัย ที่จะนำมาใช้เพื่อแก้ไข

ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ให้มีสภาพดังเดิมก่อนปล่อยตัวกลับเข้าสู่สังคม แนวความคิดนี้ นำมาจากประมวลกฎหมายอาญา เยอรมัน

3. ศาลกำหนดในคำพิพากษาว่า ผู้นั้นจะต้องไม่เสพยาเสพติดให้โทษ และให้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลผู้อำนวยการโรงพยาบาล หรือผู้ได้รับมอบหมาย เป็นระยะเวลา 2 ปี นับแต่วันพ้นโทษ หรือวันปล่อยตัว เพราะรอกการกำหนดโทษ หรือรอกการลงโทษ เพราะเป็นขั้นตอนการติดตามผล เพื่อให้คำแนะนำแก่ผู้ติดยาเสพติดให้โทษ มิให้หวนกลับไปเสพยาเสพติดให้โทษซ้ำอีก แนวความคิดนี้ นำมาจากกฎหมายแก้ไขฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดให้โทษของสหรัฐอเมริกา

4. ศาลอาจพักการลงโทษที่เหลืออยู่หรือพักการควบคุมตัว เพื่อบำบัดรักษาแล้วจัดให้อยู่ในความดูแลของเจ้าพนักงานคุมประพฤติได้ ทั้งนี้เพราะผู้ติดยาเสพติดให้โทษ อาจได้รับการบำบัดรักษาให้หายขาดจากอาการติดยาเสพติดให้โทษ ก่อนครบกำหนดระยะเวลาที่ศาลสั่งให้ส่งไปควบคุมบำบัดรักษา แต่ต้องกำหนดเงื่อนไขให้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของเจ้าพนักงานคุมประพฤติ เพราะสามารถติดตามผลการบำบัดรักษา เพื่อป้องกันมิให้ผู้ติดยาเสพติดให้โทษหวนกลับไปเสพยาซ้ำอีก แนวความคิดนี้ นำมาจากประมวลกฎหมายอาญา เยอรมัน

5. ศาลอาจมีคำสั่งให้ขยายหรือเพิ่มระยะเวลาในการบำบัดรักษา หรือเพิกถอนคำสั่งให้ส่งตัวไปควบคุมบำบัดรักษาในสถานพยาบาลได้ เพราะผู้ติดยาเสพติดให้โทษอาจไม่ให้ความร่วมมือ หรือไม่ยอมรับการบำบัดรักษาอาการติดยาเสพติดให้โทษ ตามขั้นตอนการบำบัดรักษา ทำให้การบำบัดรักษาไม่บรรลุผล จึงจำเป็นต้องส่งผู้ติดยาเสพติดให้โทษกลับมายังศาลเพื่อมีคำสั่งดังกล่าว แนวความคิดนี้ นำมาจากประมวลกฎหมายอาญา เยอรมัน และกฎหมายแก้ไขฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดให้โทษของสหรัฐอเมริกา

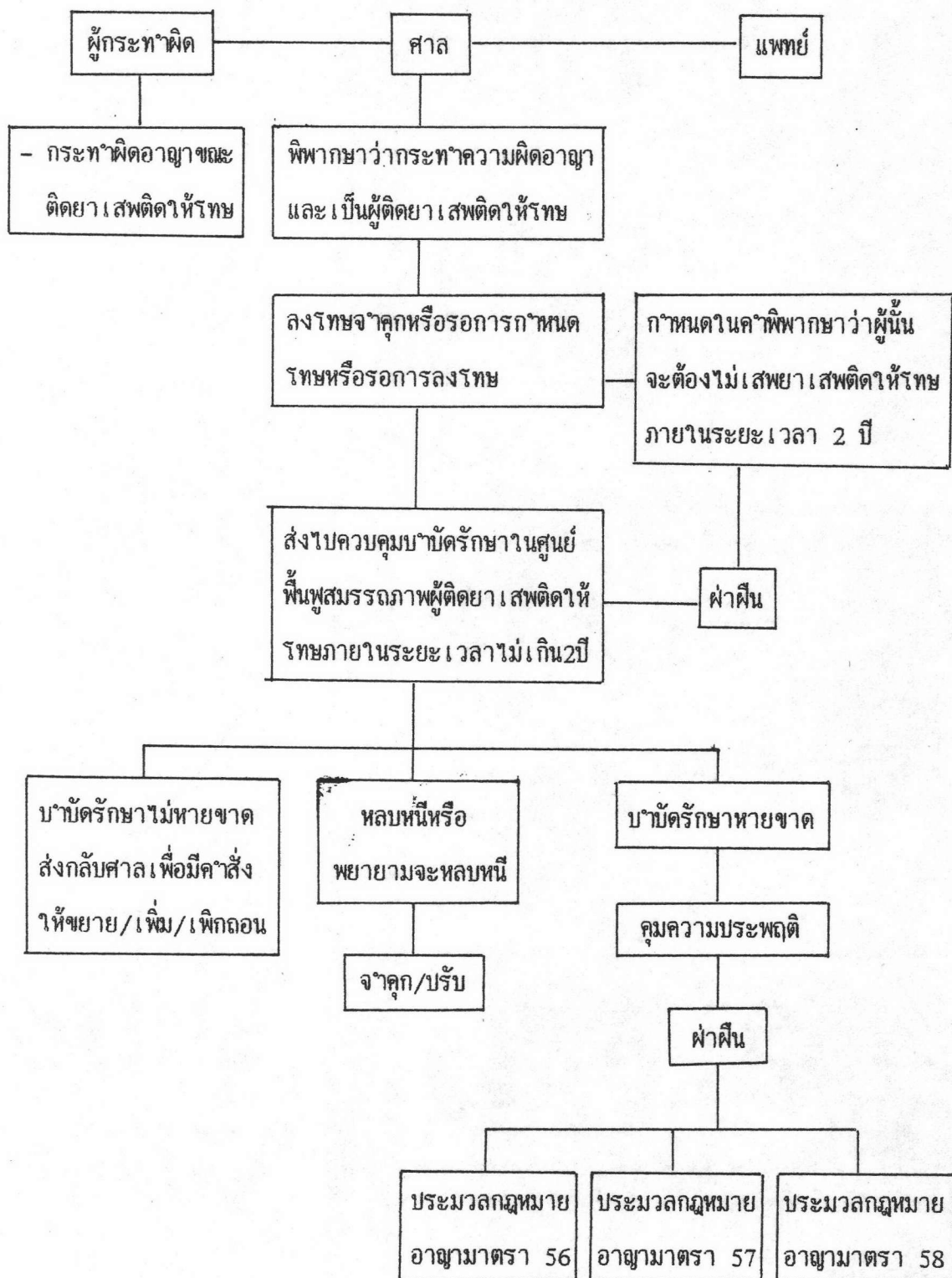
6. ความรับผิดชอบของผู้ฝ่าฝืนคำสั่งห้ามเสพยาเสพติดให้โทษ ศาลจะมีคำสั่งให้ส่งตัวผู้ฝ่าฝืนไปควบคุมบำบัดรักษาในศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ภายในระยะเวลา 2 ปี ทั้งนี้เพราะมุ่งเน้นการแก้ไขฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดมากยิ่งขึ้นกว่าการนำตัวมาลงโทษ แนวความคิดนี้ นำมาจากกฎหมายแก้ไขฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดให้โทษของสหรัฐอเมริกา

7. ความรับผิดชอบของผู้หลบหนีหรือพยายามจะหลบหนีจากศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ผู้หลบหนีหรือพยายามจะหลบหนี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 5,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งการกำหนดโทษไว้สูงนี้มีวัตถุประสงค์ในการลงโทษผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ที่ไม่ต้องการรับการบำบัดรักษาอาการติดยาเสพติดให้โทษเลย และการหลบหนีหรือพยายามจะหลบหนีจากศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ถือเป็นการหลบหนีที่คุมขังตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1(12) แนวความคิดนี้มาจากกฎหมายแก้ไขฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดให้โทษของสหรัฐอเมริกา

ซึ่งการนำมาตราการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายต่างประเทศมาประยุกต์ใช้กับกฎหมายไทยนี้ ผู้เขียนขอให้แผนภูมิประกอบเพื่อสะดวกแก่การทำความเข้าใจ ดังนี้

แผนภูมิข้อ เสนอแนะที่จะนำมาตรการแก้ไขผู้ติดยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายต่างประเทศมาประยุกต์ใช้กับกฎหมายไทย

จากแผนภูมิ เมื่อมีการกระทำผิดอาญาเกิดขึ้น และผู้กระทำผิดได้กระทำผิดในขณะที่เป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษแล้ว ในกรณีที่ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกหรือพิพากษาว่ามีความผิด แต่รอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษ และพิพากษาว่าเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษ โดยรับฟังความเห็นของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นผู้ตรวจพิสูจน์ผู้กระทำผิด เมื่อศาลเห็นว่าผู้นั้นเป็นผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ศาลจะมีคำสั่งให้ส่งผู้ติดยาเสพติดให้โทษไปควบคุมบำบัดรักษาในศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ภายในระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี นับแต่วันพ้นโทษหรือปล่อยตัว เพราะรอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษ และศาลจะกำหนดในคำพิพากษาว่าบุคคลนั้นจะต้องไม่เสพยาเสพติดให้โทษและให้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของผู้อำนวยการโรงพยาบาลหรือผู้ได้รับมอบหมาย เป็นระยะเวลา 2 ปี นับแต่วันพ้นโทษหรือวันปล่อยตัว เพราะรอการกำหนดโทษ หรือรอการลงโทษ เพื่อติดตามผลและให้คำแนะนำปรึกษาแก่ผู้ติดยาเสพติดให้โทษ มิให้หวนกลับไปเสพยาเสพติดให้โทษซ้ำอีก หากปรากฏว่าผู้ติดยาเสพติดให้โทษฝ่าฝืนคำสั่งศาลที่สั่งห้ามเสพยาเสพติดให้โทษ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลหรือผู้ได้รับมอบหมาย มีอำนาจส่งตัวกลับไปให้ศาลมีคำสั่งให้ส่งตัวไปควบคุมบำบัดรักษาในศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดให้โทษภายในระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี เพื่อบำบัดรักษาให้หายขาดและหากบำบัดไม่หายขาด ให้ส่งกลับศาลเพื่อมีคำสั่งให้ขยายหรือเพิ่มระยะเวลาในการบำบัดรักษาหรือเพิกถอนคำสั่งที่ให้ส่งไปควบคุมบำบัดรักษานั้น แล้วนำตัวไปลงโทษต่อไป

ในระหว่างที่ต้องโทษจำคุกอยู่ ศาลอาจพักการลงโทษที่เหลืออยู่หรือพักการควบคุมบำบัดรักษาแล้วจัดให้อยู่ในความควบคุมดูแลของเจ้าพนักงานคุมประพฤติได้ ทั้งนี้เพราะผู้ติดยาเสพติดให้โทษอาจได้รับการบำบัดรักษาให้หายขาดก่อนครบกำหนดระยะเวลาที่ศาลสั่งก็ได้ แต่ต้องกำหนดเงื่อนไขให้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของเจ้าพนักงานคุมประพฤติ เพื่อให้สามารถติดตามผลการบำบัดและรักษาและป้องกันมิให้ผู้ติดยาเสพติดให้โทษหวนกลับไปเสพยาเสพติดให้โทษอีก หากปรากฏว่าผู้นั้นฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติ ศาลอาจตัดเตือนผู้กระทำผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 57 หรืออาจพิพากษาคดีหลังกำหนดโทษที่รอการกำหนดไว้ในคดีก่อนนวกเข้ากับโทษในคดีหลังหรือบวก

โทษที่รอกการลงโทษไว้ในคดีก่อนเข้ารับโทษในคดีหลัง แล้วแต่กรณี ตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา 58 หรืออาจพิพากษาว่ามีความผิด แต่รอกการกำหนด
โทษหรือกำหนดโทษแต่รอกการลงโทษไว้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56
ก็ได้ ทั้งนี้เพราะเป็นมาตรการลงโทษที่ขั้บังคับแก่ผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ซึ่งได้
รับการบำบัดรักษาให้หายขาดและไม่มีสภาพเป็นอันตรายที่จะกระทำผิดได้โดยง่าย
สำหรับความรับผิดชอบของผู้หลบหนี หรือพยายามจะหลบหนีจากศูนย์ฟื้นฟู
สมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ผู้หลบหนีหรือพยายามจะหลบหนี ต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 5,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ